

S O L I D

THE
HERALD
JACKSON, MI

MAR/APR
2012

VOL.
LXXVII,
Nos. 3-4

SOLIA

THE
HERALD

CHAIRMAN:

Most Rev. Archbishop
Nathaniel Popp

VICE-CHAIRMAN:

Right Rev. Bishop Irineu Duvlea

ENGLISH EDITOR / SECRETARY:

Archdeacon David Oancea

ROMANIAN EDITOR:

Rev. Fr. Anton Frunză

STAFF:

Hieromonk Calinic Berger Ph.D.

V. Rev. Dr. Remus Grama

Hdcn. Sebastian Dumitrascu

Mr. Mark Chestnut

Mr. Richard C. Grabowski

SOLIA — THE HERALD (ISSN 0038-1039) is published bi-monthly for \$15.00 per year: United States, \$20.00 per year: Canada, and \$25.00 per year in other countries by The Romanian Orthodox Episcopate of America, 2535 Grey Tower Road, Jackson, MI 49201-9120. Periodicals postage paid at Jackson, Michigan, and additional offices. Phone: (517) 522-3656, Fax: (517) 522-5907. E-mail: solia@roea.org. Internet: <http://www.roea.org>.

POSTMASTER: Send address changes to: SOLIA — THE HERALD, P.O. Box 185, Grass Lake, MI 49240-0185, U.S.A.

Articles and news published in SOLIA do not necessarily reflect the views or the endorsement of the Romanian Orthodox Episcopate of America.

CONTENTS

English Section

<i>Resurrection Pastoral Letter 2012,</i> His Eminence, Archbishop Nathaniel	3, 6
<i>Urban Mission 2012 – June 20-24, 2012,</i> St. Raphael Church, Detroit MI	4-5
<i>Coptic Pope Shenouda III Falls Asleep</i> <i>in the Lord</i>	5
<i>Embracing the Crucible,</i> Psa. Janene Wey	7-8
<i>Camp Vatra 2012</i>	8
<i>ARFORA Congress Convocation</i>	8
<i>The New Life of the Resurrection:</i> <i>Our Hope at Pascha,</i> Rev. Hieromonk Calinic (Berger)	9, 14
<i>From Egypt to North Korea, An Unlikely</i> <i>Minority Suffers a Plague of Persecution,</i> David Aikman (Commentary Magazine).	10-12, 14
<i>Hierarchal Schedule</i>	13-14
<i>In Memory of Preoteasa Eleonora Lazar</i>	15, 16
<i>Financial Report</i>	16

Romanian Section

<i>Scrisoare Pastorală la Sf. Paști 2012,</i> I.P.S. Arhiepiscop NATHANIEL	17-18
<i>Cuvânt de Suflet la Sfintele Paști 2012,</i> + IRINEU, Episcop Vicar	19-20
<i>Întrebări și Răspunsuri,</i> Pr. Dr. Dumitru Ichim	20
<i>Părintele Roman Braga la Vârsta Patriarhilor,</i> Pr. Anton Frunză	21, 24
<i>Spovedania și Cercetarea lăuntrică,</i> Fragment din Pelerinul rus	22-23
<i>Ierpurașul de Paște,</i> Dumitru Ichim	24
<i>Nedumerire de Paște,</i> Dumitru Ichim	24
<i>Nimicnicie,</i> Florica Bațu Ichim	24

THE RESURRECTION

CHRIST IS RISEN!
TRULY HE IS RISEN!
HRISTOS A ÎNVIAT!
ADEVĂRAT A
ÎNVIAT!

COVER: Icon of The Resurrection from Stavronikita Monastery, Holy Mount Athos, Greece by Theophanes the Cretan (1546).

RESURRECTION PASTORAL LETTER 2012

+ NATHANIEL

By the Mercy of God, Archbishop of Detroit and the Romanian Episcopate

To our beloved clergy, monastics and pious faithful of our God-protected Episcopate:
Grace, mercy and peace from God, and from us our fatherly love and hierarchal blessing.

Christ is risen!

"...the gospel will save you only if you keep believing exactly what I preached to you—believing anything else will not lead to anything. Well, then, in the first place, I taught you what I had been taught myself, namely that Christ died for our sins, in accordance with the scriptures; that he was buried; and that he was raised to life on the third day, in accordance with the scriptures; that he appeared first to Cephas (Peter) and secondly to the Twelve. Next he appeared to more than five hundred brothers at the same time, most of whom are still alive, though some have fallen asleep; then he appeared to James and then to of all the apostles; and last of all he appeared to me too..." (1 Cor. 15:2-8).

Dearly Beloved in Christ,

What immense joy fills our hearts this glorious day as we join Cephas-Peter, the Twelve, the Five-Hundred, James, all the Apostles, Paul and all faithful Orthodox Christians who through the ages by their lives bear witness to this truth, that Christ Jesus our Lord and God and Savior is risen from the dead. It is the greatest of our joys, because he assumed our fallen human nature, renewed it and raised it to a position of glory at the right-hand of the Father! From this place of honor, he extends to all humanity to partake of this redeemed and new human nature in which we shall exist without end in the age yet to come.

Saint John the Theologian reminds us that Christ died for our sins, precisely for us! *"...But if anyone should sin, we have an advocate with the Father, Jesus Christ, who is just; he is the sacrifice that takes our sins away, and not only ours, but the whole world's"* (1 Jn. 2:1-2). Having taken away the sin of the world, and thus destroying the sting or fear of Death, he has redeemed our personal lives, and thus we must preach this to the "whole world" so that it too may thank God for his love for all humanity. This love for all humanity is the over-throwing of sin and thus the destruction of Death itself and the gift of eternal life in Christ.

Most likely, Saint Paul wrote this Letter to the Corinthians sometime near Pascha of the year 57 A.D. The new community in Corinth was struggling against the pressures of the pagan Greek society in which they lived which was non-receptive to believe in a savior who was crucified on a cross, but was proclaimed to now be alive again. Who had ever heard of such a thing?

Paul's reminder to the new believers is absolutely clear: Christ the Savior was seen alive by a multitude of the same individuals after he had been seen dead on the cross by most of them. They had heard the news in the City of Jerusalem that the Messiah had died on the cross; that he was taken down in the sight of the Roman soldiers and given over to burial by some disciples by a decree of Pontius Pilate himself (Matt. 27:45-60). This the Corinthians did believe, but they needed to strengthen their lives on this faith in the Good News, the Gospel, even if they had received it from Paul himself, because the society in which they lived was not receptive to the Gospel and they waivered in their new faith in the Messiah Lord because of the disbelieving society around them. *"Look to yourselves, that you may not lose what you have worked for, but may win a full reward,"* exhorts St. John the Evangelist (2 Jn. 8).

St. John the Golden-mouth reminds us that Christ our Lord died a genuine human death, a death not because of sin but only the death of the body; and his burial and resurrection was of the same body (Homilies on Paul to the Corinthians 38.4). Saint Peter writes: *"Blessed be the God and Father of our Lord Jesus Christ! By his great mercy we have been born anew to a living hope through the resurrection of Jesus Christ from the dead..."* (1 Peter 1:3). Commenting on this Epistle, St. Clement of Alexandria says: *"If God first generated us out of matter, the Father of our Lord later regenerated us into a better life"* (Adumbrations).

As a young child needs parental attention and love, it also at times needs discipline; so the infant community in Corinth needed Paul's attention as do we today. His is a staunch reminder that: *"believing anything else will not lead to anything"* (1 Corinthians 15:2). This is what St. John Chrysostom states in his homilies on this Epistle: the Corinthians did not need to learn something new; they had to be reminded of what was already in their hearts, to be exhorted to live it. Christ himself reminded the disciples after his resurrection: *"This is what I said while I was still with you that everything written about me in the Law of Moses, in the Prophets and in the Psalms, has to be fulfilled. He then opened their minds to understand the scriptures, and he said to them, 'So you see how it is written that the Christ would suffer and on the third day rise from the dead'..."* (Luke 24:44-45).

(Cont. on page 6)

June 20-24, 2012

HOSTED BY ST. RAPHAEL OF BROOKLYN ORTHODOX CHURCH, DETROIT, MI

A HANDS-ON RETREAT TO EQUIP
ORTHODOX CHRISTIAN MISSIONARIES

Our Orthodox Christian mission field “...and who is my neighbor?”

For years, many of our youth have traveled to orphanages in Mexico or Central America, and many places throughout the world, and we as the greater Orthodox community have donated funds to the International Orthodox Christian Charities as a tangible witness of our faith through the works of mercy.

And closer to home, it's no secret that the recent economic downturn has devastated urban centers such as the Detroit, Michigan, area. Two of the largest employers were reorganized in bankruptcy filings. Thousands have been laid off, devastating the economy of metro Detroit. These circumstances bring with them dire conditions of the body and spirit as well.

An Orthodox Christian urban mission setting

In contrast to many of our suburban Orthodox parish neighbors, **St. Raphael of Brooklyn Orthodox Church** is located in an urban setting. Nestled in a retreat center on ten verdant acres of land, the small parish is situated on the western edge of Detroit. Our activities with the YMCA charter school next door and the local neighborhood association have introduced us to the plight of an entire neighborhood, the 1000 homes surrounding the parish known as the Castle Rouge Association.

As an Orthodox Christian community, we perceive our “parish” to extend throughout the entire neighborhood, in that when one of us falls, we all fall. We have become increasingly aware that many in our immediate neighborhood, longtime homeowners, are on the “precipice,” just a few paychecks away from homelessness. The parish is part of a greater community. Next door to our retreat center is the Detroit Leadership Academy, which serves many of the neighborhood families. The school develops leadership skills and character-building tools otherwise inaccessible to these children, offering life-changing opportunity to many. This includes a program to help educate young parents in basic home-economic skills. The children are also learning the art of urban gardening. The St. Raphael parish is actively partnering with these programs, “adopting” needy families, providing ongoing food and clothing through our center, even hosting a neighborhood Thanksgiving meal. We offer the valuable resources of discreet legal and financial guidance

for those who request it as well.

We are striving to be good neighbors. Although few of our parishioners live in the immediate neighborhood, we take an active role in the Castle Rouge Neighborhood Association. We are blessed to be a part of a group truly making a difference, steadily swimming upstream, reversing the currents of decline right here in Detroit! By the grace of God, we are all growing steadily together in synergy with our neighbors.

Join us for a hands-on Urban Mission retreat for high school, college, and adult Orthodox Christians and catechumens.

The faithful will stay in the historic **St. Andrew Center (23300 W. Davison St., Detroit MI 48223)** and pray and worship together, share meals, and fellowship. We will receive practical instruction in the Church's mission and ministries for those in need, and work together on some projects in the neighborhood. Many of our youth and adults hunger to experience missionary work firsthand, but only a small portion are able to go abroad. While there is important work to be done here as well as overseas, our suburban parishes find little direct exposure to our urban and rural poor and to the homeless. Located in Detroit, the annual St. Raphael of Brooklyn URBAN MISSION week provides an opportunity to not only learn about missions in an Orthodox Christian context but to participate in outreach here in our own back yard.

Registration: \$50.00 per person (non-refundable, due by May 15, 2012). **Mission Cost: \$150.00 per person, in addition to registration** (due by May 31, 2012). *Scholarships and parish sponsorships may be available.* Fees include lodging and meals (four nights and five days). Each registered missionary will receive a resource packet, which includes necessary forms and documents, and materials to help promote the mission in your parish. Any additional donations missionaries raise (beyond individual registration and mission cost) will go directly toward the mission's inner-city projects for the week.

Please contact your host Pastor, V. Rev. Fr. Paul Albert, for further information and registration materials (fr.paul@bex.net 419-944-3995). We will

also provide additional resources on our parish website to help you inform your parish about this ongoing opportunity for ministry.

Tentative Schedule

Wednesday June 20, 2012

5:00–7:00 pm Arrival, registration, lodging assignment, reception room
7:30 pm Snacks, fellowship
10:00 pm Compline

Thursday June 21, 2012

6:00 am Matins, Hours (Confession available)
8:00 am Breakfast
9:00 am 1st Presentation: Urban Ministry
10:30 am Work/ministry projects
12:30 pm Lunch
1:30 pm Work/ministry projects
4:30 pm Clean-up
5:00 pm Vespers/ Protomartyr Alban of England
6:00 pm Dinner & fellowship
7:00 pm 2nd Presentation: Urban Ministry
9-11:00 pm Free time/gathering room for fellowship
11:00 pm Compline

Friday June 22, 2012

6:00 am Matins, Hours (Confession available)
8:00 am Breakfast
9:00 am 3rd Presentation: Urban Ministry
10:30 am Work/ministry projects
12:30 pm Lunch
1:30 pm Work/ministry projects
4:30 pm Clean-up
5:00 pm Vespers/ Vladimir Icon of the Mother of God
6:00 pm Dinner & fellowship
7:00 pm 4th presentation: (open to the public)
Paul Abernathy (FOCUS Urban Mission in Pittsburgh, PA)
Kathryn Saclarides (Violence Prevention in Little Village, Chicago, awarded Chicago's "Most Outstanding Community Strategy of the Year")
9-10:00 pm Q & A with presenters
10-11:00 pm Gathering room for fellowship
11:00 pm Compline

Saturday June 23, 2012

6:00 am Matins, Hours
8:00 am Breakfast
9 am-4:00 pm Work/ministry projects, with on-site break for lunch
4:00 pm Rest, quiet time
5:00 pm Great Vespers/Nativity of St. John the Forerunner
6:00 pm Dinner & wrap-up
8:00 pm Bonfire & fellowship
11:00 pm Compline

SOLIA MAR/APR 2012

Sunday June 24, 2012

8:30 am Matins, Hours
10:00 am Divine Liturgy with the parish family of St. Raphael of Brooklyn
12 Noon Lunch/fellowship
1:30 pm Departure

Visit us online at: <http://www.straphaeldetroit.org/urbanmission2012.html>.

COPTIC POPE SHENOUDA III FALLS ASLEEP IN THE LORD

Pope Shenouda

[Cairo, Egypt] Funeral services for His Holiness, Coptic Pope Shenouda III, who fell asleep in the Lord after a lengthy illness on Saturday, March 17, 2012, were celebrated on March 20 in Cairo's main Coptic cathedral.

The 117th Pope of the Coptic Orthodox Church and head of its Holy Synod, Pope Shenouda was born August 3, 1923. He presided over the Coptic Church since his election on November 14, 1971.

A graduate of Cairo University and the Coptic Orthodox Seminary, he became a monk after entering the Monastery of the Ever-Virgin Mary the Theotokos, where he was ordained to the priesthood. He was later consecrated General Bishop for Christian Education and Dean of the Coptic Orthodox Theological Seminary, whereupon he was given the name Shenouda.

Pope Shenouda presided over a worldwide expansion of the Coptic Orthodox Church in recent time, due primarily to emmigration. He appointed the first Coptic bishops to serve his Church's North American dioceses, which number an estimated 200 parishes in the US, 23 in Canada, and one in Mexico, and the first bishops in Australia and South America.

At home, he faced turbulent times, and at one point had been placed under house arrest in a monastery.

Shenouda was well known as a man of prayer and asceticism, as reflected in his many writings.

May Pope Shenouda's memory be eternal.

From the website of The Orthodox Church in America (oca.org), March 19, 2012.

Cont. from page 3

What is it that must be believed exactly as he (Paul) had preached to them? That Christ crucified was raised to life on the third day and appeared to the multitude. We are here reminded that this event, this death and resurrection, took place a mere generation before. It is St. Paul himself who knew many of those who themselves were eyewitnesses to the resurrection, just as he himself was a personal witness by Christ's appearance to him. The Apostle appeals to both what was orally taught and what he later wrote. In Orthodoxy, these two traditions are one and the same: oral tradition and written tradition; tradition, meaning that which is given over to others by word of mouth and by written word. Before Scripture was written, the Gospel was spoken or preached.

In his second letter to the Corinthians, Paul invites them: *"Thanks be to God, who in Christ always leads us in triumph, and through us spreads the fragrance of the knowledge of him everywhere. For we are the aroma of Christ to God among those who are being saved and among those who are perishing, to one a fragrance from death to death, to the other a fragrance from life to life."* (2 Corinthians 2:14). We, too, are the ones who "spread the fragrance," the joy as it were, of the knowledge of Christ everywhere in our own society.

St. Cyril of Jerusalem sees this list cited by Paul of those to whom Christ appeared to be unbiased. He says: "If you do not believe in one witness, then believe in the twelve, and if you don't believe in twelve, then believe in five hundred. Then, he says, there is James the Brother of the Lord, the first Bishop of Jerusalem whom you may say is "biased," but what about Paul, who himself says: He appeared to me who was his enemy the persecutor of his body, the believers" (Catechesis 14:22).

Dearly Beloved, like the Corinthians, we live in an un-believing society, an agnostic and atheistic society. There are even those who at one time believed that Jesus is the Christ of God "...who came into the world to save sinners..." (1 Timothy 1:15); that he died on the cross in his flesh to kill the power of sin which is death; that this same body, born of the Holy Virgin Mary, was removed from the wood of the cross which is the new tree of life, was prepared for burial with myrrh and spices and laid in a new tomb.

Thus far, society is yet willing to consider; but that Jesus was raised up to live again, that he appeared to others, that in forty days he opened their minds to those scriptures written before his time and enlightened them as to how he fulfilled them; and, that he was taken up in a transfigured body as witnessed by his disciples. These events, society does not want to accept. It does not want to accept, because it means a change from a heart of stone to a heart of flesh and repentance, of love for God and neighbor. It means a faith in the love of God for humanity, a love which is unfathomable to those whose own hearts are yet not open to the "Only Lover of Mankind."

St. John Chrysostom, that great orator, thus encourages us: "We ought to live for Christ not just because we belong to him, not just because he died for us, and not just because he rose again on our behalf. We ought to live for him, because we have been made into something different. We now have a new life" (Homilies on Paul to the Corinthians 11.4).

Like the Corinthians who knew the teaching of the Good News, the Gospel, we too, need to be reminded of it, be strengthened in it and live our lives in it, just as St. John Chrysostom exhorts us (Homilies on St. Paul to the Corinthians 38.2). St. Cyril of Jerusalem in his Catechetical Lectures explains what is our new life: "Now the life that is really and truly life is God the Father, the fount of life, who pours out his heavenly gifts upon all his creatures through the Son and in the Holy Spirit; and the blessings of eternal life are faithfully promised even to us men, through his love for us. There must be no incredulity about the possibility of that. For we ought to believe, because our minds should be set on his power, not on our feebleness. For anything is possible with God, and that our eternal life is both possible and to be looked forward to by us...and Paul says: 'and so we shall be ever with the Lord...' means the same thing as eternal life" (Catechetical Lectures 18:29).

Therefore, the exhortation of Saint Paul to the Corinthians is also of the utmost importance to us: "...keep believing what was preached to us...", and to read what is "in accordance with the scriptures," that is, according to what was preached and written down, that Christ did rise, that Christ did ascend, that Christ is alive and shall come again. At that time, we too shall rise, and we shall ascend, and we shall continue our existence in a life yet to come.

Christ is risen! Truly he is risen!

Accept our fatherly love and archpastoral blessings on those near and those far away.

+Nathaniel

+NATHANIEL, Archbishop

EMBRACING THE CRUCIBLE

by
Psa. Janene Wey

A crucible is defined as a vessel made of a material which does not melt easily, often clay. The main purpose of the crucible is to “keep the ore in the area where the heat is concentrated to separate it from impurities before shaping.”

The three young men in the Old Testament, Hananiah, Azariah, and Mishael, found themselves in the crucible when they were thrown into the furnace by the Chaldean king Nebuchadnezzar, because of their refusal to bow down to his gods (Dan 3). And in their crucible, they were not destroyed, but were shaped, refined, and purified. They chose to bless God and were preserved and visited by a fourth person, the Angel of the Lord, “one like unto the Son of God,” in the fire, and their lips extolled and praised the goodness of God. In the Church, we remember and venerate these three young men (at every Matins service in the seventh and eighth odes of the canon) as shining examples to those of us who choose purification and godliness in the midst of the crucible of our lives. I have been contemplating this truth for months. But it has not been until recently that I have had to confront how to actually experience it and live it (and I still don’t do it well).

So many times in our belief that God is good, we expect everything that He allows to come our way to be good as well – at least good according to our own definitions and perceptions. We do not expect the misfortunes and heartaches, both deserved and undeserved, that inevitably confront us. And many times, we have the attitude that we will resume our spiritual journey once we get beyond the present crisis... which means that looking for God in the present crisis is not part of the equation. Perhaps we are so aware that the present crisis is a consequence of our own sinful actions, that we think, “since I got myself into this mess, I must focus all my energies on getting myself out of it.” We forget about looking to God, to His being able to meet us and guide us in it and out of it. Or, perhaps we are so caught up in “accepting” the present hardship or crisis (usually because we have no choice), that we have forgotten how to “embrace” it. And by “embracing” the crucible, I mean welcoming hardship and the

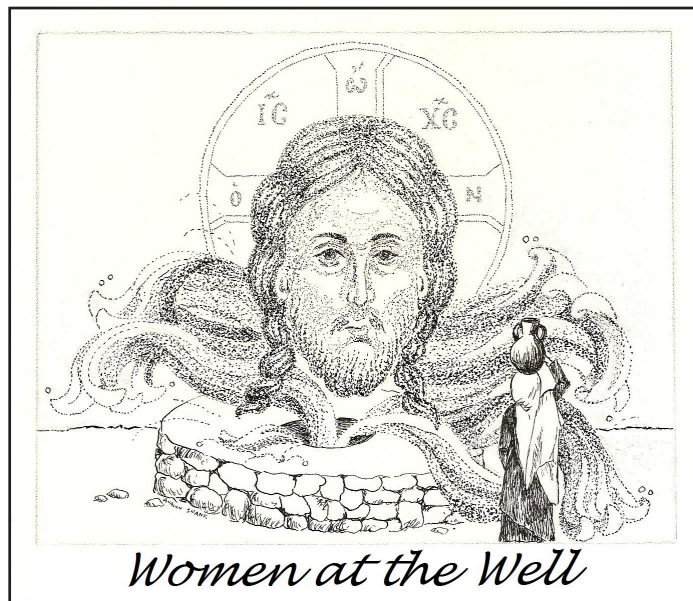
crisis as a means by which we may meet God and take another step along that spiritual journey toward healing and communion with Him.

When things are going smoothly, it is easy to love God and choose Him in the moment; but when times are difficult, we spend most of our time and energy trying to figure out how to make things better (or else go away), and very little or no time at all choosing God and contemplating how the present difficult circumstances can strengthen our love for and reliance on God. It is easy to pray and enjoy the presence of God when we have “no needs.” Conversely, it is extremely

difficult to make a conscious decision to choose God in the moment when we are anxious or upset. We tend to be a society of “boot-strappers”: “I got myself into this mess and I’ll have to find my way out of it.” It is only when we find ourselves at the end of our rope, without hope of enduring or being able to “fix” anything, that we turn to God, and then many times in desperation, as a last resort. But God stands ready at every moment and in every circumstance — in every crucible; standing not in judgment, but stand-

ing quietly, waiting to be chosen. And we are encouraged to choose in every moment, not just to endure the circumstances in which we find ourselves (because endure them we must), but to embrace them, to welcome them, knowing that by inviting God into the moment – into our crucible – we allow the present hardships to refine us and strengthen us to endure all that comes our way. In choosing Him and embracing the crucible, we put ourselves at the mercy of our God, whose love is outrageous and knows no bounds; He is ever ready to bind up and heal our brokenness, if we would but ask. There is no circumstance in this life which is outside His ability to transform. But it is important to understand and realize that this transformation begins in our own hearts. Our “crucible” may never be rectified or “fixed” to our satisfaction, but our ability to deal with it and embrace it for our good and our healing, can be realized. In choosing Him, we are able to embrace the hardships of life which come our way, either deserved or undeserved; and in choosing to

Cont. on page 8

CAMP VATRA 2012

Camp Vatra is an opportunity for youth to make friends, have fun and strengthen their Orthodox Christian faith, through field trips, sports, music, arts and crafts, campfires and much more. Our dedicated Orthodox staff, clergy and counselors, will lead the camp in its activities, morning and evening prayers and instruction in Orthodox Christian teachings and life.

CAMP VATRA FOR SENIORS

WHO: Students entering 9th-12th grades in Fall, 2012

WHEN: Sunday, July 8 – Saturday, July 14 (1 Week)

FEE: \$250 (Includes all meals, lodging, programs and activities.)

*Please make checks payable to:
R.O.E.A.–Camp Vatra*

CAMP VATRA FOR JUNIORS

WHO: Children ages 11-13 years

WHEN: Sunday, July 22 – Saturday, August 4 (2 Weeks)

FEE: \$350 (Includes all meals, lodging, programs and activities.)

*Please make checks payable to:
R.O.E.A.–Camp Vatra*

**Information and Applications for Campers, Counselors and Staff are available on-line at:
www.roea.org/summercamps.html**

Embracing the Crucible

Cont. from page 7

encounter God in them, we are able to become more fully who we were created to be: persons created by our God, whose love is boundless and beyond our comprehension, whose desire it is to be chosen, and who chooses us and brings us into communion with Him. Then like the youths, we will sing:

“Bless the Lord, O holy ones and humble of heart, sing a hymn to Him, and exalt Him beyond measure unto the ages; for He delivered us from Hades and saved us from the hand of death. He rescued us from the midst of the burning fiery furnace and saved us from the midst of the fire. Give thanks to the Lord, for He is good, for His mercy endures forever” (Dan 3:87-89).

A.R.F.O.R.A. CONGRESS CONVOCAATION

In conformity with Article II, Section 2 of the By-Laws, we hereby convoke the

64th Annual A.R.F.O.R.A. Congress

+NATHANIEL, Archbishop

Lucy Pop
President

Deborah Moga
Secretary

June 1 - 3, 2012

Hosted by:

St. George Romanian Orthodox Church,
144 30th St NW, Canton, OH 44709-3102;
Phone: 330-492-4592.

Schedule of Events

Friday, June 1

4:00 pm – 6:00 pm Executive Board Meeting
(St. George Church Parish Library)

6:00 pm – 9:00 pm Registration/ Reception for Clergy, Preotese, Delegates, Past Presidents
(St. George Social Center)

Saturday, June 2

8:00 am – 9:00 am Registration for Delegates and Breakfast
(St. George Social Center)

9:00 am – 1:00 pm Congress Session Begins

1:00 pm – 2:00 pm Lunch

2:00 pm – 4:30 pm Congress Reconvenes

5:00 pm – 6:00 pm Parastas & Great Vespers
Photographs in Church

6:30 pm – 7:30 pm Dinner

8:00 pm – 10:00 pm Romanian Program & Festivities

Sunday, June 3

8:30 am Matins

9:45 am Entrance/Vesting Hierarch

10:00 am Hierarchal Divine Liturgy

12:30 pm Brunch and Farewell

Hotel: Comfort Inn Canton, 5345 Broadmoor Circle NW, Canton OH 44709, Phone: 330-492-1331. Reservations: *Mention St. George Romanian Orthodox Church* to receive special discounted rate of \$85 plus tax per night. Please make reservations no later than **May 16, 2012.**

THE NEW LIFE OF THE RESURRECTION: OUR HOPE AT PASCHA

by
Hieromonk Calinic (Berger)

On the Eve of Pascha, the Church sings that “those in the graves shall come forth, all those on earth shall greatly rejoice.” This indeed is a great mystery, a prophetic vision of the hymnographer of the universal joy of the Saints, finding themselves renewed and resurrected in the culmination of the work of Christ on the Last Day. In the Resurrection, a person will be young again, returned to that stage in life when adulthood is reached, and the world has a horizon of infinite possibilities. The Saints shall be young not just for a moment, but for eternity. This is an image of Christ. As St. Gregory Palamas put it: “He was rightly called the New Adam, for He was youthful and strong, never growing old. In and through Himself He was to create the old Adam anew and keep him new forever, since He is able to completely dispel the process of growing old.” The great joy of being renewed will be the joy of those on earth, the Saints, who will partake of this newness from Christ in the Resurrection.

But there is a different aspect of this newness which we can partake of even now. Truly, our renewal will involve a complete transformation of our bodies, but not in their fallen, passionate state (1 Cor 15:44). More than this, there will be a renewal of the soul. This will involve a complete remission of sins and all that is associated with our failures, our inadequacies, and even our omissions. “God shall wipe away all tears from their eyes; and there shall be no more death, neither sorrow, nor crying, neither shall there be any more pain; for the former things are passed away” (Rev 21:4). All the things in our lives that we wish we could take back, all the decisions we might second guess, things the devil brings before our minds and says: “Look, you can’t undo this, you can’t be young again and live it over, it’s now too late, you messed it up permanently: you have failed” – all such thoughts will be smashed and thrown into the lake of fire (Rev 20:14). When we contemplate what the Resurrection means, we see a whole new life, a whole new beginning, a whole new world. All this is possible only through Jesus Christ.

Where there is no Resurrection, there is only this life, there is only the ego, there is ultimately only the nihilism and absurdity of the grave, and every type of unbalanced thought and action. Man lives trapped and limited by his earthly life and its missed possibilities.

In the worst case, he even divests others to gain for himself, knowing he is limited by time.

This is not the case where the light of the Resurrection shines. But only one man gives the Resurrection: Jesus Christ. Where Jesus Christ is, there is an eternal perspective which gives freedom and the ability to

live for God and for others, and not simply or exclusively for oneself. Only Jesus sacrificed Himself completely and perfectly to God, holding nothing back, and this He did alone – without us, but rather for us, and even abandoned by us. This He did once, on Golgotha. However, in His resurrected state, Jesus continues in this spiritual disposition of total sacrifice to the Father. He is a “High Priest

forever” (Heb 6:20). In His resurrected state, Jesus now shares with us the divine forgiveness of us all for which He prayed on the Cross (“Father, forgive them”). As High Priest, He gives us the possibility of sacrificing ourselves with Him. This we do in our hearts and in the totality of our lives, by taking up the Cross (Lk 9:23) and proving our love for Him by keeping His commandments (Jn 14:15). We also do this at the Divine Liturgy, where we are all offered to God with the Lamb on the *diskos*. By partaking of His sacrificed and glorified Body and Blood, and being filled with His Spirit, we receive back from the Eucharist much more than we offered in it. But without *our* offering and *our* sacrifice of ourselves, this is not possible. Without the Cross, there is no Resurrection; this is true for Christ, and it is true for Christians.

The Resurrection of Jesus Christ is the great hope and the great challenge to all believers. Always, there will be that “some doubted” (Mt 28:17). The Resurrected Christ must be sought and even then He is not automatically recognized, as the Gospel clearly shows with Mary Magdalene (Jn 20:15), Luke and Cleopas (Lk 24:31), and even Peter and John at the Sea of Tiberius (Jn 21:12). Only the pure in heart shall see God (Mt 5:8). The renewed humanity of Jesus is decisively transformed, uninhibited by material things (such as doors, Lk 24:36), and yet clearly material and human (Lk 24:42). It is at once immanent and transcendent, touchable and yet only seen by eyes of faith. The same is true for the Eucharist. As Dionysius the Areopagite puts it, the Mystery of Jesus’ Resurrection “remains hidden after His manifestation, or more accu-

Cont. on page 14

FROM EGYPT TO NORTH KOREA, AN UNLIKELY MINORITY SUFFERS A PLAGUE OF PERSECUTION

by David Aikman (*Commentary Magazine*)

IN OCTOBER 2011, when the so-called Arab Spring took a dark turn in Cairo, Egypt, the social media and smartphone technologies that had aided protesters in their fight for freedom captured new and dangerous developments. On video-hosting websites such as YouTube, one can see footage of the Muslim mobs that began throwing rocks at Coptic Christians on October 8. These young Copts had been protesting the burning of a Coptic church in Aswan and the failure of the Egyptian authorities to respond satisfactorily. Frustrated with the traditional Coptic adoption of a *dhimmi* (subordinate religion) status toward Egypt's Muslim majority, the young Copts defiantly left Coptic sections of Cairo to march through Muslim neighborhoods.

After the first rocks were thrown, the army came in to suppress the demonstration and ran down protesters with large military vehicles. Twenty-five Copts were killed, making this the largest mass killing of Christians that Egypt had seen in many years.

But this incident is about more than the Arab Spring turning into an antidemocratic winter. It is an example of the worldwide plague—growing in frequency and brutality—of the persecution of Christians. A Pew Forum study in 2011 estimated that Christians are persecuted, either by government or hostile social forces, in an incredible 131 of the world's 193 countries, and they constitute 70 percent of the world's population. The World Evangelical Alliance believes that 200 million Christians are being singled out for persecution at any one time. At a 2011 Organization for Security and Cooperation in Europe (OSCE) conference in Lithuania on the topic of Christian persecution, one delegate estimated that approximately 105,000 Christians lose their lives every year for their faith—a figure that translates into approximately one Christian killed every five minutes.

Compounding the problem is an unmistakable countertrend of inaction on the part of those, particularly in the West, who have the power to decrease or halt the persecution. There are several interrelated reasons for this inaction. Between the universal perception of a strong and dominant Christianity, over-cautiousness about the appearance of Islamophobia, a rising discomfort with Christian evangelism, and an ideologically rigid U.S. presidential administration, little is being done to effectively address the problem of Christians being persecuted worldwide.

Certainly, whatever the reason for the West's tolerance of anti-Christian violence, it's not lack of evidence. A search on YouTube of "Christian persecution" will yield, at random, footage documenting the beheading of a Korean Christian, Kim Sun-il, by a gang of Muslim militants in Iraq; churches, businesses, and homes burned in Orissa, India; a pastor in South Sudan whose hands were burned to stumps when a mob that had torched his church forced him back inside it; the rampage of a Muslim mob against a Christian village in Ethiopia; the beating and torture of house-church Christian leaders in China; the imprisonment of 235 Christians from 35 cities in six months in Iran. Imprisonments, beatings, tortures, rapes, forced conversions (almost always to Islam), and murders are narrated or documented from Morocco to Pakistan, from North Korea to Indonesia.

Reports by groups that track such incidents corroborate the plethora of online documentation. The May 2011 report by the Congressional Commission on International Religious Freedom describes in detail many of the gruesome anti-Christian crimes that can be seen on Internet videos, and then puts them into political and cultural context. The Christian organization Open Doors, which issues an annual listing of the worst-offender countries when it comes to the deprivation of religious freedom, puts North Korea as number one. Closely following are Iran, Afghanistan, Saudi Arabia, Somalia, the Maldives, Yemen, Iraq, Uzbekistan, Laos, and Pakistan. Also in the top 50 are Muslim-majority lands such as Libya, Syria, Oman, Egypt, Kuwait, and the Palestinian Authority and the dwindling handful of Communist states such as Vietnam, Cuba, and of course China.

The crisis is so bad in North Korea, according to Open Doors, that it is literally in a category by itself. The organization classifies countries into five categories. North Korea is the only one in the worst: "Severe Persecution." The Hermit Kingdom's "score," calculated by allotting points based on the organization's own questionnaire, is nearly 25 points higher than second-place Iran. "The situation in North Korea during this reporting period remains horrific," the report states, claiming that "Christians do not have even the right to exist, according to the government." Details of the ways these Christians have suffered are little known, thanks to North Korea's self-imposed isolation and success in making Christianity look as though it has disappeared

from its land. As a result, its Christians are left invisible, voiceless, nonexistent.

Since the first State Department Religious Freedom report was issued in 2001, the list of “countries of particular concern”—the official term for those thugish states where the persecution of Christians and other religious minorities is particularly harsh—has remained remarkably constant. It includes many of the top offenders found on Open Doors’s listing and others as well: Burma, Malaysia, India, and Indonesia, to name but a fraction of them.

TO GET A BETTER SENSE of what this global persecution amounts to collectively, it’s worth examining its manifestations in an array of offending countries. The 2011 State Department Religious Freedom report offers a revealing distillation of the problem as it exists in Saudi Arabia. There, one al-Qaeda-linked Islamic gang of murderers went on a rampage against personnel of a Western (probably petroleum) company. “We began to comb the site looking for infidels,” crows one gang member. “We found Filipino Christians. We cut their throats and dedicated them to our brothers the mujahideen in the Philippines. We found Hindu engineers and cut their throats, too, Allah be praised. That same day, we purged Muhammad’s land of many Christians and polytheists.” After this orgy of murder, the group decided to cap the day’s events with a Koran study.

The problem in Saudi Arabia is not confined to citizen perpetrators. The State Department report points out that “freedom of religion is neither recognized nor protected under Saudi Law and is severely restricted in practice.” The Saudi government also fails to define “private religious worship for all.” It permits its religious police, called the Commission for the Promotion of Virtue and Prevention of Vice (also known as the *mutawwa*), as well as personnel from the Ministry of the Interior to raid with impunity entirely private, non-Muslim religious gatherings. Almost all of these are Christian. In response to complaints about the steady drumbeat of anti-Christian propagandizing by official Saudi media outlets, the Saudi regime has said that its clerics condemn terrorism, even as statements on Saudi national television continue to call for the killing of Jews and Christians and the ultimate takeover of the United States by Islamic forces.

Iranian persecution of innocents is almost constantly in the news. Even so, official Iranian treatment of Christians has not shocked the world’s conscience as it should. Aside from China, Iran probably has the fastest-growing Christian house-church community in the world. Recently the Iranian regime received attention for sentencing to death a Muslim convert to Christianity, Yousef Nadarkhani. The 32-year old man had been the pastor of a group of Iranians, most of whom were converts from Shia Islam. In response to international objections, the Iranian Supreme Court has denied that Nadarkhani’s death sentence had been confirmed. But

there is little reason to believe this one convert will be spared, as death is almost always the official punishment for any Muslim who abandons his faith to follow another religion.

With Americans having spent 10 years in a war against radical Islam, the Islamist mode of anti-infidel persecution is rather well known. But the story of maltreatment of Christians at the hands of non-Muslim regimes deserves a much wider hearing than it has gotten. To this end, it’s worth considering the Chinese problem in some detail.

China, under its current Communist Party General Secretary, Hu Jintao, has initiated not only the most vicious crackdown on dissent since the days after Tiananmen Square in 1989, but also a concentrated effort to bring the country’s burgeoning Christian population under state control. Estimates of the number of China’s Christians hover at around 80 million—some unofficial estimates by Communist officials put the figure at 125 million, nearly 10 percent of the population. The problem for China’s Communist Party is that it doesn’t control this 10 percent. The State Administration for Religious Affairs, which is authorized by the Communist Party, has complete authority over China’s various religions. A subordinate umbrella organization for Protestants, the Three-Self Patriotic Movement (TSPM)—for Catholics the equivalent is the Catholic Patriotic Association—admits that the number of Christians who attend its officially approved churches amounts to 20 to 30 million. So where are the rest of them? The other 50 to 75 million Chinese Christians belong to house churches, which are not registered with the government because their members don’t want to answer to the Communist Party. “Jesus Christ is the head of the church, not the Communist Party” is a typical refrain. Yet, according to TSPM gobbledygook, house churches don’t exist. TSPM officials claim that there is no such thing as a “house church.”

But Beijing officials have known for a long time that house churches do exist, and that they can be a source of headache for those trying to maintain party rule. One Beijing house church, the Shouwang (“watchtower”), composed largely of the capital’s upscale professionals, had been steadily growing since the 1990s. When it reached the apparently magic figure of about 1,000, however, it suddenly found itself unable to rent space from any commercial landlord. Hoping to get around the restriction, the church bought one story of a commercial office building, only to be denied possession of the keys. It has operated in limbo since last April, when its members tried to assemble in a public space near the building they had purchased.

Dozens were detained at the time, and hundreds more were detained over the next weeks and months. Early in December 2011, the church bravely announced its 35th outdoor meeting and told the story of yet more detentions.

Cont. on page 12

From Egypt ... *Cont. from page 11*

Individual Chinese Christians have suffered far worse than well-placed bureaucratic stumbling blocks, as the case of Gao Zhisheng demonstrates. Gao, a prominent Christian human-rights lawyer, endured the first of several “disappearances” in 2006, during which time he was repeatedly tortured (toothpicks to his testicles was one favorite practice of the secret police) at unidentified locations. He is but one of many Chinese individuals targeted for their Christian faith. In typical Orwellian fashion, in January 2010, a Chinese foreign-ministry spokesman said he didn’t know where Gao was, but that he was “where he should be.”

It is important to note that the rise in incidents of persecution is occurring not only in countries that attempt to implement strict Islamic law or autocratic rule, but also in countries that we consider largely free. In democratic India, which by self-description has a secular system of government, one militant Hindu group, the Vishwa Hindu Parishad, recently held a rally demanding a change to the Indian constitution that would legalize the killing of Christian evangelists and of Hindus who convert to Christianity. In places with so many other ethnic and sectarian tensions, the plight of Christians is drowned out.

IN THE FACE of this pronounced blight, the State Department affirms earnestly that the administration of President Obama is unflagging in its efforts to draw attention in public and in diplomatic communications to the issue of religious persecution. It cites Obama’s own words: “Let us pledge our constant support to all who struggle against religious oppression and rededicate ourselves to fostering peace with those whose beliefs differ from our own,” he said in a proclamation from the White House on International Religious Freedom Day, January 15, 2010. “My administration will continue to oppose growing trends in many parts of the world to restrict religious expression. Faith can bring us closer to one another, and our freedom to practice our faith and follow our consciences is central to our ability to live in harmony. But other evidence suggests that the president is not inclined to go very far down any policy path that would make good on these proclamations.

Decisions and appointments illuminate the president’s priorities in this regard. Obama’s appointee to the position of ambassador-at-large for international religious freedom, Suzan Johnson Cook, confirmed in her position in 2011, has absolutely no documented experience whatsoever in religious-freedom issues. George W. Bush’s appointee to the same position, John Hanford, had worked for years on religious-freedom issues on the staff of Senator Richard Lugar, gaining hands-on experience in how to cozen foreign governments into releasing from prison Christian leaders they had arrested.

It is little surprise that when President Bush made his

first official visit to China in 2002, he emphasized the societal importance of religious freedom during one of his early public speeches to students of Beijing’s elite Tsinghua University. He also made a visit to one of China’s officially permitted churches, against the advice of some State Department officials. Later, a member of an official American delegation to China was told by then ambassador Sandy Randt that one of the first questions the president asked was about the state of religious freedom in China. Obama’s first visit to China, in November 2009, was largely a Beijing-managed affair, during which he acknowledged human freedoms with only a brief and broad obligatory statement.

IT IS OBVIOUS ENOUGH that American support, official and private, for the religious freedom of Christians around the world ought to be automatic, but various factors are working to undermine this obligation. First, there is the accepted understanding that Christianity, the largest religion in the world, with about 2.1 billion followers, has won the global popularity contest among religions. Much of the West’s dominant civilization, moreover, has evolved from Christian institutions or movements. Numerical minorities and cultural underdogs tend to attract the most sympathy instead. The cause of persecuted Christians undoubtedly sounds like satire to those not familiar with the facts.

Second, some in the United States, especially in the cosmopolitan precincts of the media and academe, show evidence of a bias against evangelical Christians. Of the world’s great religions, none are so frequently a target of America’s biting comedians, satirists, and straight commentators as the much-maligned evangelicals. One need only recall the recent vitriolic uproar caused by nothing more scandalous than the winning streak of NFL quarterback Tim Tebow to grasp this point. This domestic bias translates into indifference to the sufferings of Christians in other countries.

Third, the same influential Western figures who think little of slighting evangelicals go to great lengths to avoid offending Muslims. This complicates efforts to criticize persecution of Christians carried out in the name of Islam. The developments of the Arab Spring have proved a further difficulty, as America threw its support behind the Muslim masses that are now turning from liberation forces into anti-infidel mobs. As John Eibner, Director of Christian Solidarity International USA, has put it, even Christian leaders are confused by how to frame the issue without being tarred as “Islamophobic” and are “uncertain how to relate the issue of Christian persecution to the strategic goals of U.S. foreign policy.”

Last, the robust defense of freedoms abroad—religious or otherwise—is not one of Obama’s fundamental concerns. Yes, he does support such freedoms and has at times spoken eloquently in their defense, but he has not shown much interest in initiating forward-leaning policies as did his predecessor, George W. Bush.

Cont. on page 14

HIERARCHAL SCHEDULE

His Eminence, Archbishop Nathaniel

February 6 – March 18, 2012

February 9-13. Pomona, CA. St. Anne. Saturday: Pastoral Visit to **Holy Cross, San Diego CA** (Parish Council). **Saturday Evening:** Great Vespers at St. Anne. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy. Banquet for Parish's 25th Anniversary. Meeting with members of Sts. Michael & Gabriel Parish of Palm Springs, CA. **Monday:** Visit to Moldovita and Holy Trinity (Los Angeles CA) properties.

February 14-21. Miramar, FL. Holy Trinity. Saturday: Great Vespers. Reception. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy. Dinner.

February 25-26. Falls Church, VA. Protection of the Mother of God. Sunday: Hierarchal Divine Liturgy. Ordination into Holy Diaconate of Gheorghe Acseste.

March 3-13. Miramar, FL. Holy Trinity. Sunday, March 4: Hierarchal Divine Liturgy. **Sunday, March 11: Christ the Savior Cathedral (OCA).** Hierarchal Divine Liturgy.

March 16. Redford, MI. St. Innocent Church (Moscow Patriarchate). Presanctified Liturgy. Lunch. Guest Speaker for Clergy Retreat.

March 17. Livonia, MI. Basilica of St. Mary (Antiochian Archdiocese). Baptism of Josephine Hwacinski. **Afternoon:** Visit to V. Rev. Fr. Leonte Copacia Jr.

March 18. Southfield, MI. St. George Cathedral. Hierarchal Divine Liturgy. Lunch. **Evening:** Vespers with Detroit Metropolitan Clergy and Faithful.

His Grace, Bishop Irineu

July 3 – December 31, 2011

July 3. Frederick, CO. St. Dimitrie Mission. Hierarchal Divine Liturgy.

July 9. Grass Lake, MI. Chancery Office. Episcopate Council.

July 10. Jacksonville, FL. St. Anne Church. Hierarchal Divine Liturgy. Baptism of Eva Maria, daughter of Fr. Stefan & Psa. Teodora Stoleru.

July 16. Terrebonne, QC. St. Panteleimon Mission. Vespers.

July 17. Anjou, QC. St. Elias Mission. Hierarchal Divine Liturgy for the Patronal Feast Day.

July 20. Detroit, MI. Holy Ascension Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

July 24. Elmhurst, NY. St. Mary. Hierarchal Divine Liturgy. **Afternoon:** Marriage service for Joseph & Jennifer Mihaela Clementi-Chiriac.

July 31. Montreal, QC. Holy Ascension Mission. Hierarchal Divine Liturgy. **Afternoon: Pierrefonds, QC. St. Mary Mission.** Assisted at the Hierarchal Divine Liturgy. **Evening: Montreal, QC. Holy As-**

cension Mission. Baptism of Irina Nicoleta, daughter of Fr. Paul C. & Psa. Raluca Stoleru.

August 6. Grass Lake, MI. St. Mary Chapel. Hierarchal Divine Liturgy for the Feast of Transfiguration of the Lord.

August 7. Detroit, MI. Holy Ascension Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

August 13-15. Dallas, TX. St. Mary Church. Evening: Vespers. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Archbishop Nathaniel. **Monday:** Hierarchal Divine Liturgy.

August 17-18. Southfield, MI. St. George Cathedral. Evening: Wake Service for Psa. Eleonora Lazar. **Thursday:** Funeral Service concelebrated with Archbishop Nathaniel. **Afternoon: Grass Lake, MI. St. Mary Cemetery.** Burial Service.

August 20-21. Oregon City, OR. Attended Camp with the children from Descent of the Holy Spirit Parish. **Evening: Portland, OR. St. Mary Church.** Lamentations service. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy.

August 22-24. Goldendale, WA. Attended Camp with the children from St. Mary's Parish.

August 27. Lansing, IL. New St. George Church (ROAA). Baptism of Sophia Maria Raicu.

August 28. Detroit, MI. Holy Ascension Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

August 29. Grass Lake, MI. St. Mary Chapel. Akathist Service for St. John the Baptizer.

September 4. Dearborn Heights, MI. Sts. Peter & Paul. Hierarchal Divine Liturgy.

September 8. Grass Lake, MI. St. Mary Chapel. Patronal Feast Day. Hierarchal Divine Liturgy for the Feast of Nativity of the Birthgiver of God, concelebrated with Archbishop Nathaniel.

September 11. Alexandria, VA. Holy Cross. Hierarchal Divine Liturgy for Patronal Feast Day. 45th Anniversary.

September 14. Grass Lake, MI. St. Mary Chapel. Akathist for the Feast of Holy Cross.

September 17. Hollywood, FL. Holy Cross. Saturday Evening: Great Vespers. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy for Patronal Feast Day.

September 23. Lilburn, GA. Sts. Constantine and Helen. Friday Evening: Holy Unction. **Saturday Evening:** Blessing of Parish House. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy.

September 29 – October 2. Chicago, IL. St. Mary. Thursday: Clergy Conference. **Friday: Holiday Inn Hotel, Skokie, IL:** Episcopate Congress Meetings. **Saturday:** Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Archbishop Nathaniel and Archbishop Nicolae Condrea (ROAA).

October 2. Detroit, MI. Holy Ascension Monastery. Second Patronal Feast Day. Hierarchal Divine Liturgy for the Protection of the Mother of God. **Evening:** Vespers.

October 8-10. Detroit, MI. Holy Ascension Mon-

Cont. on page 14

The New Life ... *Cont. from page 9*

rately, precisely in its manifestation, and cannot be explained or understood as it is in itself in any way, but even when experienced remains ineffable, and when comprehended, unknown" (*Ep.* 3).

The Resurrection is part of humanity's renewed and everlasting relationship with God. It is a great gift and a great mystery, one which our Lord Jesus Christ wishes to give to all of us. He offers us a foretaste of this gift in Holy Communion and the celebration of Holy Pascha. But we must do our part; and for this reason, both require a preparation of sacrifice and purification, a cross which precedes the foretaste of the Resurrection. Let us all therefore keep these holy days of Great Lent – the great gift and glory of Orthodoxy – and through fasting and confession prepare ourselves to be renewed, even now, such that we may live for God illumined in His power, His joy, and His Spirit, through Jesus Christ.

Hierarchal Schedule *Cont. from page 13*

astery. Saturday: Hierarchal Divine Liturgy. **Evening:** Great Vespers. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy. **Monday:** Hierarchal Divine Liturgy.

October 13-14. Detroit, MI. Holy Ascension Monastery. Thursday Evening: Great Vespers. **Friday:** Hierarchal Divine Liturgy for the Feast of St. Parascheva of Iasi.

October 15-16. Canton, OH. St. George. 100th Anniversary. Saturday Evening: Assisted at the Memorial Service and Great Vespers. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Archbishop Nathaniel. Banquet.

October 22. Oakville, ON. Holy Confessors of Transylvania Mission. Saturday: Hierarchal Divine Liturgy and Ordination into Holy Priesthood of Deacon Gabriel Cristian Alexe. **Afternoon:** Banquet.

October 23. Aurora, ON. Holy Forty Martyrs of Sebaste Mission. Hierarchal Divine Liturgy.

October 29-30. Easton, CT. St. Dimitrie. Saturday: Consecration of the Church and Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Archbishop Nathaniel and Bishop Ioan-Casian Tunaru. **Afternoon:** Banquet. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Archbishop Nathaniel. Ordination into Holy Priesthood of Hierodeacon Iustin Stoian.

November 6. Chicago, IL. St. Mary. 100th Anniversary. Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Archbishop Nathaniel. **Afternoon:** Banquet.

November 8. Clinton, MI. Holy Ascension Monastery. Hierarchal Divine Liturgy for the Feast of Synaxis of the Archangels Michael and Gabriel. First service and opening of the new location of Holy Ascension Monastery.

November 12. Anaheim, CA. St. Mary. Consecration of the Church and Hierarchal Divine Liturgy

concelebrated with Archbishop Nathaniel, Archbishop Nicolae (ROAA), Bishop Benjamin (OCA), and Bishop Petroniu (ROC/BOR). **Afternoon:** Banquet.

November 13. Palm Springs, CA. Holy Archangels Michael and Gabriel. Patronal Feast Day. Hierarchal Divine Liturgy.

November 30. Galati, Romania. Archdiocesan Cathedral. Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with His Beatitude Patriarch Daniel and other Bishops for the Feast of St. Andrew.

December 3-4. Talavera de la Reina, Spain. Descent of the Holy Spirit. Saturday Evening: Holy Unction. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy. **Afternoon:** Baptism of Maria Nicoleta Moreanu-Dumitrascu.

December 11. Clinton, MI. Holy Ascension Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

December 25-26. Clinton, MI. Holy Ascension Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

December 27. Clinton, MI. Holy Ascension Monastery. Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Archbishop Nathaniel.

December 31. Southfield, MI. St. George Cathedral. Service of Thanksgiving for the New Year.

From Egypt ... *Cont. from page 12*

It is this last factor, the will and values of the American president, that is most important. It is the only one that can change the situation in a day. The president can decide to hold accountable offending regimes and parties and play a much-needed role in setting the proper tone by discussing the issue of religious persecution in real, not fashionable, terms.

Sadly, it is also the factor that seems least likely to change. Barack Obama has sought to reduce American influence in the world. Central to the administration's preference for "leading from behind" is not only the withdrawal of American troops from current conflicts, but also the downplaying of American ideas and ideals. The president at heart remains an academic, and Western academia has committed itself to a near-total abandonment of the intellectual fields on which the real battles for freedom are fought. And so, we disappoint Christians at risk.

Until the West comes to terms with its responsibilities in the protection of these people, there is one action to which we in the free world have recourse. However much it helps those being persecuted is a matter of debate. But, still, we can pray.

Originally published in February 2012 in Commentary Magazine.

DAVID AIKMAN is writer-in-residence and professor of history at Patrick Henry College. He worked for 23 years as a foreign correspondent for Time and was bureau chief in Beijing, Jerusalem, and Berlin. He is the author of 11 books, including the forthcoming novel *Kidnapped in Gaza*.

IN MEMORY OF PREOTEASA ELEONORA LAZAR

Doamna Preoteasa Eleonora Lazar peacefully fell asleep in the Lord at the venerable age of 96 years, Monday, August 15, 2011 (feast of the Falling Asleep of the Birthgiver of God and Ever-virgin Mary) at the Manor of Farmington Hills (Michigan) Nursing Center. Services were held in Detroit at the Romanian Orthodox Cathedral of St George, August 17 and 18, with burial at "St Mary Cemetery", Vatra Românească (Grass Lake MI).

Born in Sharon, Pennsylvania on November 7, 1914 to Ioan and Anna Banceu, Orthodox emigrants from Romania, Preoteasa had two sisters, her twin Elizabeth, Victoria, and a brother, Aurel. She was a 1932 graduate of Newton Falls (Ohio) High School and, later, Warren Business College.

On July 1, 1939 she married the theological graduate Eugene Lazar of Youngstown, Ohio, who was ordained as a priest three days later by Bishop Policarp (Morușca) at Vatra Românească. The Lazar's were blessed with two children, Eugenia (Dr Virgil) Tirmonia of Canton, Ohio, and Archpriest Laurence (Preoteasa Anita) Lazar of Detroit (Southfield), Michigan; six grandchildren and six great-grandchildren.

Preoteasa and Fr Eugene, a most beloved priest of the Romanian Episcopate who fell asleep in 1978, served: St Stefan Church, South St Paul MN; Detroit's Holy Trinity Church; Descent of the Holy Ghost parish, Gary IN; Presentation of Our Lord Church, Akron OH; and, Holy Trinity parish, Youngstown OH. For a time, Father was also Administrator of St Mary Church, St Paul MN, and Chicago's St Mary Church.

As St Paul wrote in his Letter to the Romans (12:6), "We each have different gifts according to the grace (God) gives us." Thankfully, throughout Preoteasa's life, the grace given her became a gift for many others.

She was part of that very small, dedicated generation of pioneers in parish religious education who established our Saturday or Sunday Church Schools. She adapted, translated or created the appropriate lessons for which Orthodox material (especially in English) was extremely rare. She taught the teachers and the children in tiny church basements or whole school buildings. For her efforts the Holy Synod of Bishops expressed its appreciation in 1996.

With Father Eugene, she coordinated parish programs for children, teens and young married couples;

organized Romanian cultural groups and events and taught the language, chaired banquets and bazaars, sang in the choir, was often elected President of the Ladies Auxiliary, and served on their national board (A.R.F.O.R.A.).

In her private life, she gave an example of charity, always sharing what little the family may have had. Beggars, who often came to the parish house, never went away hungry and never without hearing her say, "God be with you". She chaired Folk Festivals of the International Institute; was a volunteer for the International American Red Cross, and counseled bereaved families as a hospital volunteer. For a period of

time, and in spite of being so petite, she was employed by the county as a live-in counselor and monitor of combative and, at times even dangerous juvenile delinquents.

In the 1950's Archbishop Valerian (Trifa) chose her to be the Director of Camp Vatra. Working with him, and later with Archbishop Nathaniel, this became her most beloved ministry for over 25 years. She wrote the menus, ordered the food, taught classes, served as the nurse, wiped away the tears and hugged away the loneliness of many a child. Every summer, she was the "little mother" of up to 70 campers, plus their teachers and staff, who cherish wonderful memories of her.

For nearly a century, the unassuming Maica Preoteasa Eleonora, whose demeanor was always that of lady, committed herself to a life of sacrifice and service, and proved to be a gift to the whole Church. As another priest's wife said of her, "I learned much from her – patience, perseverance and unconditional love. She taught me much by her example." She was a strong and holy helper of her priest and husband, his "Scumpi" as he called her; a loving mother blessed to see her children's children; and, as Holy Scripture says, "...a virtuous woman" who touched the lives of many in the parishes and diocese, always giving thanks to the Lord for the gifts given her, and urging others – especially the children – to do the same in their lives.

She rarely stood in the limelight, but certain of the resurrection and the life to come she prayed for and trusted in God's promise of a radiant crown in Paradise.

Cont. on page 16

FINANCIAL REPORT

EPISCOPATE SUPPORTERS

M/M Viorel Predescu, Granada Hills, CA	\$500.00
Daniel Miclau, Naples, FL	\$200.00
V Rev Fr Dan & Psa Alice Nenson, Regina, SK	\$100.00
Bill & Virginia Murray, Regina, SK	\$100.00
Deborah & Daniel Teodorescu, Arcadia, FL	\$100.00
Alexa Ungurian, Oakbank, MB	\$100.00

GENERAL DONATIONS

St Mary, Elmhurst, NY	\$1,500.00
Holy Transfiguration, West Hartford, CT	\$1,240.00
Holy Trinity, Miramar, FL	\$1,000.00
Stephen & Katherine Miroy, Stafford, VA (Camp Vatra)	\$800.00
St Dumitru, New York, NY (Hierarchy travel expenses)	\$500.00
Deacon/M Gheorghe Acsente, Kensington, MD (Hierarchy travel expenses)	\$300.00
Marian Varzoaba, Ypsilanti, MI (Pascha Donation)	\$200.00
St George Cathedral, Southfield, MI (Camp Vatra Jr)	\$50.00
Marie Farca, Yardley, PA (Museum Fund – IMO Valeria Costea)	\$50.00
Dr Cristina Greulich, Troy, MI	\$40.00
Vasilichia Barba, Bridgeport, CT	\$20.00
Maria Hunciang, Center Line, MI	\$5.00
Ana Jonascu, Westland, MI	\$5.00

MEMORIAM

Daniel Miclau, Naples, FL (IMO Armand Scala)	\$200.00
Alexa Ungurian, Oakbank, MB (IMO wife Mary)	\$50.00
Veturia Nicula, Livonia, MI (IMO Constantin Nicula)	\$20.00

ARCHBISHOP'S CHARITY ENDOWMENT (A.C.E.) FUND

Stephen & Katherine Miroy, Stafford, VA	\$1,012.27
---	------------

EPISCOPATE ASSESSMENT

Holy Nativity, Chicago, IL	\$10,000.00
Presentation of Our Lord, Fairlawn, OH	\$7,920.00
Annunciation, Montreal, QC	\$6,180.00
St Mary, St Paul, MN	\$5,280.00
St Nicholas, Alliance, OH	\$4,200.00
St Mary, Calgary, AB	\$4,140.00
St John, Woonsocket, RI	\$4,080.00
St Nicholas, Troy, MI	\$4,000.00
St Elias Mission, Anjou, QC	\$3,900.00
Descent of the Holy Spirit, Ridgewood, NY ...	\$3,780.00
Decent of the Holy Spirit, Merrillville, IN	\$2,820.00
St Mary of Magdala Mission, Houston, TX	\$2,760.00
Holy Confessors Mission, Oakville, ON	\$2,070.00
Ascension of the Lord Mission, Montreal, QC	\$1,950.00
Annunciation, Grand Rapids, MI	\$1,920.00
St Dimitrie the New Mission, Frederick, CO ..	\$1,920.00
Holy Trinity, Youngstown, OH	\$1,840.00

St Panteleimon Mission, Saint Eustache, QC ..	\$1,470.00
Sts Peter & Paul Mission, Quebec City, QC (2011)	\$1,230.00
Descent of the Holy Spirit, Warren, MI	\$1,000.00
Holy Transfiguration Mission, West Hartford, CT	\$930.00
St John the Hozevite Mission, Denver, CO	\$900.00
St John the Baptizer Mission, Charlotte, NC	\$750.00
Descent of the Holy Spirit, Oregon City, OR (additional)	\$460.00
St. Andrew Mission, Houston, TX	\$360.00
Sts Peter & Paul Mission, Quebec City, QC	\$270.00
St Mary Mission, Chelsea, MA	\$180.00
Three Hierarchs, Bellevue, WA (additional)	\$60.00

In Memory ... Cont. from page 15

Preoteasa Eleonora Lazar departs from us asking for God's forgiveness of her sins and, as she would want to say, *"You, my family and friends, pray for God's eternal mercy upon my soul. My daughter whom I loved, Eugenia (Dr Virgil) Tirmonia; your children Dr Michael (Allison) Tirmonia & family, Victoria (Joseph) Chaffin & family, and Elizabeth (George) Teodorescu & family; my son whom I loved, Fr Laurence (Preoteasa Anita) Lazar, your children John Eugene, Nicholas and Ana (fiancé Michael); my many Godchildren through baptism and marriage; my dear nieces Eleanor Shade and Victoria (Wally) Booher, my great nieces and nephews, and other family members in America and Romania; my spiritual children and parishioners who kindly remembered me over the years; my hierarchs, Archbishop Nathaniel, and Bishop Irineu; Fr Romey Rosco and Fr Sabin Pop who brought me Holy Communion, Fr Michael Oleksa of Alaska, who was close enough in prayer to call me mother, and all the priests who prayed for me in the Divine Liturgy; the faithful of Presentation of Our Lord Church whom I respectfully thank for their remarkable and greatly appreciated spirit of Christian generosity; my St George Cathedral family, especially those who brightened my days with visits, a flower, a bowl of soup; my friends and the caring staff at the Manor of Farmington Hills; and every soul I have neglected to mention. May the Lord bless all of you with peace and love."*

Memory eternal!

May she receive a crown of glory!

Dumnezeu să-o ierte!

At her request, offerings may be made to:
 "(Preoteasa) Eleonora Lazar Memorial Fund", c/o 18430
 W Nine Mile Rd, Southfield MI 48075.

SCRISOARE PASTORALĂ LA SF. PAȘTI 2012

Iubitului nostru cler, cinului monahal și drepcredincioșilor creștini
ai Episcopiei noastre de Dumnezeu-păzite, Har, Milă și Pace de la **Hristos Domnul Cel Înviat**,
iar de la noi părintească dragoste și arhieriești binecuvântări.

Hristos a Înviat!

“...Vă aduc aminte, fraților, Evanghelia pe care v-am binevestit-o, pe care ați și primit-o, întru care și stați, prin care și sunteți mântuiți; cu ce cuvânt v-am binevestit-o - dacă o țineți cu tărie, afară numai dacă n-ați crezut în zadar. Căci v-am dat, întâi de toate, ceea ce și eu am primit, că Hristos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi; și că a fost îngropat și că a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chefa, apoi celor doisprezece; în urmă S-a arătat deodată la peste cinci sute de frați, dintre care cei mai mulți trăiesc până astăzi, iar unii au și adormit; după aceea S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor; iar la urma tuturor, ca unui născut înainte de vreme, mi S-a arătat și mie...” (I Corinteni 15:1-8)

Iubiți credincioși,

Ce bucurie nemărginită umple inimile noastre în această zi glorioasă când ne alăturăm lui Petru, celor doisprezece, celor 500, lui Iacob, tuturor Apostolilor, lui Pavel și tuturor credincioșilor creștini ortodocși care, de-a lungul veacurilor, prin viețile lor au adus mărturie acestui adevăr, că Iisus Hristos, Domnul, Dumnezeu și Mântuitorul nostru a înviat din morți. Este cea mai mare dintre bucuriile noastre, pentru că El a luat firea noastră omenească cea căzută, a înnoit-o și a ridicat-o la starea de mărire de-a dreapta Tatălui! Din acest loc de onoare, El dă posibilitatea întregii umanități să fie partașă acestei naturi omenești reînnoite, în care vom putea trăi fără de sfârșit în veacul ce va să vină.

Sf. Ioan Teologul ne amintește că Hristos a murit pentru păcatele noastre, pentru noi! *“...dacă va păcătui cineva, avem mijlocitor către Tatăl, pe Iisus Hristos cel drept. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru păcatele noastre, ci și pentru ale lumii întregi.”* (I Ioan 2:1-2). Pentru că a ridicat păcatul lumii și prin acesta a distrus boldul fricii de moarte, ne-a izbăvit viețile noastre personale și de aceea noi trebuie să propovăduim aceasta “lumii întregi”, pentru ca întreaga lume să poată mulțumi lui Dumnezeu pentru iubirea Sa față de oameni. Această dragoste pentru întreaga omenire este izbăvirea de păcat și prin aceasta distrugerea morții, însă și darul vieții veșnice în Hristos.

Cel mai probabil, Sf. Pavel a scris această scrisoare către Corinteni aproape de data Paștelui din anul 57 A.D. Noua comunitate din Corint făcea față cu greu presiunilor societății grecești păgâne în mijlocul căreia trăia și care nu era pregătită să creadă într-un Mântuitor care fusese răstignit pe cruce, dar care era proclamat acum ca fiind din nou în viață. Cine mai auzise așa ceva?

Sf. Pavel reamintește noilor credincioși cu claritate: Hristos Mântuitorul a fost văzut viu de o mulțime de persoane după ce mai înainte fusese văzut mort pe cruce de către cei mai mulți dintre ei. Ei au auzit vestea în orașul Ierusalim că Mântuitorul a murit pe cruce; că a fost dat jos de pe lemn în văzul soldaților romani și îngropat de către câțiva ucenici printr-un decret al lui Pilat din Pont. (Matei 27:45-60). Aceasta credeau Corinteni, dar aveau nevoie să-și întărească viețile lor în credința în Vestea cea Bună, în Evanghelie, chiar dacă o primiseră de la Sf. Pavel însuși, pentru că societatea în care trăiau nu era receptivă la Evanghelie și renunțau la noua credință în Domnul Hristos datorită societății necredincioase din jurul lor. *“Păziți-vă pe voi înșivă, ca să nu pierdeți ceea ce ați lucrat, ci să primiți plată deplină,”* ne îndeamnă Sf. Ioan Evanghelistul (II Ioan 8).

Sf. Ioan Gură de Aur ne amintește că Domnul nostru Iisus Hristos a murit ca om cu adevărat, o moarte nu datorită păcatului, ci numai o moarte a trupului; iar îngroparea și învierea au fost ale aceluiași trup (Omiliile la Epistola către Corinteni a Sf. Pavel 38:4). Sf. Petru scrie: *“Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Care, după mare mila Sa, prin învierea lui Iisus Hristos din morți, ne-a născut din nou, spre nădejde vie...”* (I Petru 1:3). Comentând această Epistolă, Sf. Clement Alexandrinul spune: *“Dacă Dumnezeu ne-a creat la început din materie, Tatăl Domnului nostru ne-a recreat mai apoi într-o viață mai bună.”* (Comentarii).

ASOa precum un copil are nevoie de grija și dragostea părintească, și câteodată, are nevoie de disciplină, tot astfel și noua comunitate din Corint a avut nevoie de atenția Sf. Ap. Pavel, așa cum și noi avem nevoie de ea astăzi. Cuvintele Sf. Ap. Pavel ne amintesc că *“credința în orice altceva nu ne va conduce la ceva.”* (I Corinteni 15:2). De aceea Sf. Ioan Gură de Aur afirmă în omiliile sale la această Epistolă: Corinteni nu aveau nevoie să învețe ceva nou; trebuia să li se amintească ceea ce era deja în inimile lor, să fie îndemnați să trăiască astfel. Hristos însuși a amintit Ucenicilor după învierea Sa: *“...Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinescă toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci și în psalmi. Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile. Și le-a spus că așa este scris și așa trebuie să pătimească Hristos și așa să învieze din morți a treia zi.”* (Luca 24: 44-46)

Ce este ceea ce trebuie crezut exact așa cum Sf. Pavel le-a predicat Corintenilor? Că Hristos cel răstignit a fost ridicat la viață în cea de-a treia zi și că S-a arătat multora. Acum, ni se amintește acest eveniment, această moarte și înviere, care se întâmplaseră doar cu câteva decenii înainte. Sf. Ap. Pavel cunoștea personal pe mulți dintre martorii învierii lui Hristos, tot așa cum era el însuși martor al arătării lui Hristos către dânsul. Apostolul neamurilor îndeamnă Corintenii să păstreze ceea ce au învățat pe cale orală de la el și ceea ce le-a scris mai târziu. În Ortodoxie, aceste două tradiții sunt una și aceeași: tradiția orală și cea scrisă; tradiția, însemnând ceea ce este încredințat altora prin vorbă și prin scris. Înainte ca Scriptura să fie scrisă, Evanghelia a fost predicată oral.

În cea de-a doua Epistolă către Corinteni, Sf. Pavel îi invită: *“Mulțumire fie adusă deci lui Dumnezeu, Celui ce ne face pururea biruitori în Hristos și descoperă prin noi, în tot locul, mireasma cunoștinței Sale! Pentru că suntem lui Dumnezeu bună mireasmă a lui Hristos între cei ce se mântuiesc și între cei ce pier; Unora, adică, mireasmă a morții spre moarte, iar altora mireasmă a vieții spre viață.”* (2 Corinteni 2:14-16) și noi suntem dintre cei care “împrăstie mireasma”, bucuria cunoștinței de Hristos peste tot în societatea în mijlocul căreia trăim.

Sf. Chiril al Ierusalimului vede imparțial această listă citată de Sf. Ap. Pavel, a acelora cărora Hristos le-a apărut. El spune: “Dacă nu crezi într-un martor, atunci crede în doisprezece și dacă nu crezi în doisprezece, atunci crede în cinci sute”. “Apoi, spune el, este martor Iacob, ruda Domnului, primul Episcop al Ierusalimului, despre care poți să spui că e părtinitor, dar ce vom zice de Pavel, care a spus: Mi-a apărut mie, care eram dușmanul Trupului Său, al celor ce credeau.” (Cateheze 14:22).

Iubiți credincioși,

Ca și Corintenii, noi trăim în mijlocul unei societăți necredincioase, o societate agnostică și ateistă. Este greu celor care trăiesc astăzi să creadă că Iisus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu “Care a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoși...” (I Timotei 1:15); că El a murit cu trupul pe cruce pentru a omorî puterea păcatului care este moartea; că același trup, născut din Sfânta Fecioară Maria, a fost luat de pe lemnul crucii care este noul copac al vieții, a fost pregătit pentru înmormântare cu miruri și așezat într-un mormânt nou.

Până acum societatea nu vrea să considere că: Hristos a Înviat, că S-a arătat altora, că timp de patruzeci de zile a deschis mințile Ucenicilor Săi pentru a înțelege Scripturile scrise înainte de venirea Sa și i-a iluminat ca să înțeleagă cum El le-a împlinit; și că, S-a înălțat la ceruri în prezența Apostolilor Săi. Toate aceste evenimente, societatea de astăzi, nu vrea să le accepte. Nu vrea să le accepte, pentru că ar însemna transformarea unei inimi de piatră, într-una din carne și umilință, plină de dragoste pentru Dumnezeu și pentru aproapele. Ar însemna credința în iubirea lui Dumnezeu față de omeni, o iubire de neînchipuit pentru cei ale căror inimi nu sunt deschise către “Singurul Iubitor de oameni.”

Sf. Ioan Gură de Aur, marele predicator, ne încurajează astfel: “Trebuie să trăim pentru Hristos, nu numai pentru că îi aparținem, nu numai pentru că El a murit pentru noi, și nu numai pentru că a înviat pentru noi. Trebuie să trăim pentru El, pentru că am fost transformați. Acum avem o viață nouă. (Omilia la Epistola către Corinteni a Sf. Ap. Pavel 11:4)

Ca și Corintenii, care cunoșteau învățătura Evangheliei, a Veștii celei Bune, și noi avem nevoie să ne reamintim de ea, să fim întăriți în ea și să trăim viețile noastre în ea, așa precum Sf. Ioan Gură de Aur ne îndeamnă (Omilia la Epistola către Corinteni a Sf. Ap. Pavel 38:2). Sf. Chiril al Ierusalimului în Catehezele sale, explică care este această viață nouă: “Acum viața care este cu adevărat viață este Dumnezeu Tatăl, izvorul vieții, care revarsă darurile Sale cele cerești peste toate făpturile Sale prin Fiul și în Sfântul Duh; și binecuvântările vieții veșnice sunt cu credincioșie promise chiar și nouă oamenilor, prin dragostea Sa față de noi. Nu trebuie să fie nici o îndoială asupra acestei posibilități. Noi trebuie să credem, pentru că mințile noastre trebuie să fie concentrate asupra puterii Sale, nu asupra slăbiciunii noastre. Pentru că orice este cu puțință la Dumnezeu, și pentru că viața veșnică este nu numai posibilă, dar și ținta vieții noastre..., iar Pavel spune: ‘și așa vom fi de-a pururea cu Domnul...’ ceea ce înseamnă viața veșnică” (Cateheze 18:29).

De aceea, îndemnul Sf. Ap. Pavel către Corinteni este de cea mai mare importanță pentru noi: “să credem în ceea ce ni s-a predicat...”, și să citim ceea ce este în “acordanță cu Scripturile”, adică, în acord cu ceea ce s-a predicat și s-a scris, că Hristos a Înviat, că Hristos S-a Înălțat, că Hristos trăiește și va veni din nou. Atunci, și noi vom învia, ne vom înălța și vom continua existența noastră în viața ce va să vie.

Hristos a Înviat! Adevărat a Înviat!

Cu dragoste frățească și binecuvântări arhieresti către cei de aproape și către cei de departe,

+ Nathaniel

+ NATHANIEL

**Din milostivirea lui Dumnezeu,
Arhiepiscop de Detroit și al Episcopiei Ortodoxe Române din America**

CUVÂNT DE SUFLET LA SFINTELE PAȘTI 2012

**Sfintele Paști sunt dătătoare și făcătoare de viață veșnică.
Iubiți Frați Preoți și Iubiți Frați și Surori în Domnul cel Înviat,**

**HRISTOS A ÎNVIAT!
ADEVĂRAT A ÎNVIAT!**

Bucuria Învierii Domnului Iisus Hristos, ne-a adus această posibilitate de a ne uni cu El și a numit împărtășirea hrană, hrănire, pentru că a zis: “Trupul Meu este adevărată mâncare și Sângele meu e adevărată băutură” și: “Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică și cel ce nu mănâncă Trupul Meu și nu bea sângele Meu nu are viață veșnică”. Mântuitorul nostru Iisus Hristos a numit Trupul și Sângele Său pâine, pâine din cer. “Eu sunt pâinea care s-a coborât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta va trăi în veci”. Când Domnul Hristos a asemănat Trupul și Sângele Său cu hrana care ne ajută să trăim o viață sfântă și curată și mai presus de lumea aceasta, atunci Domnul Hristos a arătat prin cuvintele acestea trebuința de a ne împărtăși, de a primi în noi hrana aceasta: Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pentru că așa cum nu putem să trăim fără hrană trupească, tot așa nu putem să trăim nici fără hrană sufletească. Iar hrana sufletească este Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Sfânta Cuminecătură sau Sfânta Euharistie. Sfintele Paști nu sunt alceva decât o împărtășanie veșnică și o legătură permanentă cu Mântuitorul Iisus Hristos. Mulțumim la Sfânta Liturghie că ne-am împărtășit. Cu ce ne-am împărtășit? Cu Dumnezeieștile Taine. Ce înseamnă aceasta dumnezeiești? Sunt lucruri mai presus de lume, sunt lucruri de la Dumnezeu, sunt lucruri pe care ni le dă Dumnezeu, sunt lucruri învăluite de Dumnezeu, sunt dumnezeiești. Așa cum fierul încălzit în foc arde ca focul fără să fie foc, tot așa și sufletul învăluit în Dumnezeu primește ceva din Dumnezeu, se aseamănă cu Dumnezeu.

Iubiți Frați și Surori,

Cum sunt Sfintele Taine? Sunt dumnezeiești. Cum mai sunt? Sfinte. Sigur că dacă sunt dumnezeiești, nu pot să nu fie sfinte. Sunt sfinte cum Sfânt este Dumnezeu care ni le-a dat. Cum mai sunt? Precurate. Nu pot să fie întinate, ci sunt preacurate pentru că numai așa pot fi sfinte, numai așa pot fi dumnezeiești. Cum mai sunt? Nemuritoare. Adică nu se sfârșesc niciodată, rămân în veșnicie. Fiecare împărtășire cu Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos dă posibilitatea de se alcătui omul prin Trupul și Sângele Mântuitorului, și Trupul și Sângele Mântuitorului nu moare, ci rămâne veșnic și se păstrează în lumea aceasta și mai presus de lume pentru că nu poate muri cel ce este nemuritor: “în mormânt Viață, pus ai fost

Hristoase”. Cine a fost pus în mormânt? Viață. Cum moare Viața, se întreabă Părinții? Viața nu moare. Și atunci nici dumnezeieștile Taine nu mor, sunt nemuritoare. Sunt cerești, nu se pot realiza prin puterea omului, ci numai prin puterea lui Dumnezeu. Sunt de viață făcătoare. Cuvântul acesta de viață făcător îl întâlnim, în trei ziceri. Și anume: “...Și întru Duhul Sfânt, Domnul de viață făcătorul” ; “Cu mila și cu îndurările și cu iubirea de oameni a Unuia Născut Fiului Tău, cu care esti binecuvântat, împreună cu Preasfântul, Bunul și de viață făcătorul Tău Duh”, deci în legătură cu Duhul Sfânt prin care se realizează prefacerea pâinii și a vinului în Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Și mai vorbim despre puterea de viață făcătoare Crucii – “cu puterea Sfintei și de viață făcătoare Crucii”, așa cum auzim la sfârșitul slujbelor noastre de miercură și vinerea, în special. Deci sunt de viață făcătoare:

-Sfintele Taine,

-Crucea

-Duhul Sfânt.

Mai vorbim și despre “mormântul cel purtător de viață” al Mântuitorului. Cum adică? Trupul Domnului Hristos mort a fost așezat în mormânt și noi zicem că mormântul e purtător de viață. Cum e purtător de viață dacă s-a pus un trup mort pe care l-au îngropat Iosif și Nicodim. Cum? Așa că n-a fost un trup numai trup, ci trup cu dumnezeire și dumnezeirea este viață, și atunci mormântul e purtător de viață și a izvorât viață, viață prin învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Dumnezeieștile Taine, Sfintele Taine, preacuratele taine, cereștile taine, nemuritoarele taine, de viață făcătoarele Taine sunt și înfricoșătoare. Adică uimitoare, aceasta înseamnă înfricoșătoare, nu că te ia groaza când stai în fața Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Dimpotrivă, ai liniște, ai bucurie, ai blândețe, ai înțelegere, ai ceva ce nu poți avea în afară de Mântuitorul. Și atunci cum zicem noi că sunt înfricoșătoare? Sunt înfricoșătoare în înțeles de uimitoare.

Noi zicem, vorbind cu Maica Domnului; “Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea Ta”. De fapt, înțelesul este acesta: toate s-au uimit, stau cu uimire în fața Maicii Domnului. Așa stăm noi în fața Mântuitorului, cu uimire, ne uimim de prezența

Cont. la pag. 20

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

ÎNTREBARE:

Ce este descoperirea dumnezeiască?

C.S., Guelph, Ontario

RĂSPUNS:

A descoperi înseamnă a revela, adică a dezvălui ceva tainic cuiva. Despre Dumnezeu, păgânii spuneau că în măreția Lui rămâne complet necunoscut omului. În sensul acesta apare întrebarea: în ce relație se află în calitate de Creator cu creatura? Neavând nici o relație de comuniune cu creatura înseamnă ori că nu este Creatorul ei, ori actul creației lui nu este ceva divin, ci paradoxal, aducerea în existență a ceva de care avea nevoie, ceva care îi lipsea și acest lucru este exact sublinierea nedumnezeirii creatorului, un Dumnezeu care evoluează prin creație spre un Dumnezeu deplin, ceea ce ar fi un nonsens.

Dumnezeu a creat lumea nu dintr-o necesitate. El fiind dragoste a creat lumea din iubire. A iubi ceva implică o descoperire a iubirii, o comuniune între Creator și creatură, după modelul treimic. A iubi înseamnă a te dăruie creativ celuilalt așa cum Dumnezeu a creat lumea din iubire personală în relație de dialog. Această relație dialogică e un proces de dăruire-primire-dăruire. După cum nu poți dialoga singur,

ci te dăruiești celuilalt care primindu-ți darul te face să te dobândești, la fel monoteismul creștin este un veșnic dialog între cele trei persoane care prin creația lumilor văzute și nevăzute se revarsă ca o înflorire co-creatoare la care este invitat omul.

La acest ospăț divin la care este invitat omul, Mirele nu stă singur la un capăt al mesei transcendente și omul la celălalt capăt. Dimpotrivă, la nunta Fiului de împărat este de față întreaga creație. Masa este plină și toate florile, fructele și bunătățile cinei vorbesc despre livezile, munții, văile și râurile împăratului.

Tot ce e de față vorbește de bogățiile Mirelui cu care ospătează pe cel invitat. Și Mirele vorbește direct, față către față, și bucuria este deplină și pentru dăruit și pentru Dăruitor.

În alte cuvinte putem spune că tot ce a creat este o mărturie despre Creator. El este Creatorul cerului și al pământului, al lumilor văzute și nevăzute. El este Atotțiitorul și despre El "cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor lui o vestește tăria" (Ps. XVIII, 1) Aceasta este descoperirea firească, naturală a lui Dumnezeu. Tot descoperire dumnezeiască naturală este înclinația înăscută în om spre cele spirituale, spre bine, spre frumos. Arta, după Nichifor Crainic, nu e altceva decât nostalgia paradisului, dor pe care-l găsim în înclinația spre sacru pe care o au toate neamurile pământului, acel "logos spermaticos" de care vorbește Sf. Justin Martirul și Filosoful, sau rezumând cum le scria Sf. Ap. Pavel, Romanilor: "Cei care nu știu Legea, din fire fac ale Legii."

Descoperirea dumnezeiască supranaturală a început în rai când Dumnezeu vorbea protopărinților direct. După cădere "în multe feluri și în multe chipuri, de demult, Dumnezeu grăind părinților prin prooroci, în zilele acestea de pe urmă a grăit nouă întru Fiul." (Evrei I, 1) prin întruparea Domnului nostru Iisus Hristos.

Descoperirea dumnezeiască supranaturală o găsim în Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție. AS©a cum noi oamenii comunicăm unii cu alții prin cuvânt, la fel Dumnezeu ni s-a descoperit prin Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este numit de Sf. Ioan Evanghelistul, făcându-se Om pentru ca omul să se îndumnezeiască.

Pr. Dr. DUMITRU ICHIM

Cuvânt de Suflet ,,

Cont. de la pag. 19

Mântuitorului, ne uimim de Tainele Mântuitorului, ne uimim de bunătatea Mântuitorului, ne uimim de îngăduința Mântuitorului, ne uimim de iubirea Lui, ne uimim de jertfa Lui, ne uimim de toate mărețiile Lui, de învierea Lui. Tot așa ne uimim de dragostea pe care și-a arătat-o Domnul Hristos pentru noi, lăsându-ne posibilitatea de a ne împărtăși cu Sfintele Taine. Toate acestea arată importanța pe care o au pentru noi.

Minunându-ne de toate aceste măreții pe care ni le dă Mântuitorul Iisus Hristos prin Sfintele Taine și prin toate darurile Sfintei noastre Bisericii dreptmăritoare să ne pregătim așa cum se cuvine de marea Sărbătoare a învierii Mântuitorului Hristos, considerând că această perioadă nu este alceva decât o perioadă de îmbunătățire sufletească pentru noi toți și un prilej binecuvântat prin care putem deveni mai buni, mai iertători, mai nefățarnici, mai sinceri cu noi și cu Dumnezeu. Împlinind toate acestea, suntem pe drumul care duce la împărăția cerurilor și ne apropiem de Mântuitorul Iisus Hristos cel Înviat, prin care toți vom învia.

Vă, doresc la fiecare în parte să aveți lumină în suflet, pace și liniște, belșug, să nu uităm în aceste zile de Sfânta Sărbătoare, nici de cei sărmani, lipsiți, necăjiți, și de cei nedreptățiți.

Sfânta înviere sa ne aducă tuturor bucurie și binecuvântare!

Hristos a Înviat!

Cu părintească binecuvântare în Domnul cel Înviat,

+ IRINEU, Episcop Vicar

PĂRINTELE ROMAN BRAGA LA VÂRSTA PATRIARHILOR

Pe data de 2 aprilie, de sărbătoarea Sf. Cuvios Tit, Părintele Roman împlinește 90 de ani. Ce s-ar putea spune despre un om care și-a dedicat întreaga viață slujirii Mântuitorului Hristos și oamenilor? De la copilăria din preajma Mănăstirii Condrița ascultând Psalmii recitați de mamă până în zilele noastre când a tradus și aranjat Psaltirea în limba engleză, Părintele Roman Braga a trăit cu Scriptura și în special cu Psalmii în suflet și în minte. La urma urmei, Părintele Roman e călugăr, iar Sf. Ioan Gură de Aur spune că e mai bine ca soarele să se oprească din cursul lui, decât Psaltirea să înceteze din viața unui monah. La un ceas de cumpănă m-a îndemnat: "Citește din Psalmi, părinte, ca nu este pe pământ poezie mai frumoasă și mai ziditoare de suflet!"

Dincolo de datele biografice, de studiile teologice de la Mănăstirea Cernica (1935-1943), de la Facultatea de Teologie din București (1943-1947), de timpul petrecut în Mișcarea Rugul Aprins (1946-1948) de cei 11 ani grei din temnițele comuniste (1948-1953 și 1959-1964), de anii diaconiei la Catedrala Mitropolitană de la Iași (1953-1959), de activitatea de preot paroh în

Ardeal (1964-1968), de misionar în Brazilia (1968-1972) și Statele Unite (din 1972), Părintele Roman este prezent în conștiința miilor de penitenți care i-au trecut pragul chiliei pentru a-și afla alinare și izbăvire de păcate, pentru a se spovedi. Prin aceasta, Părintele se înscrie în galeria marilor duhovnici ai neamului românesc. În egală măsură însă, Părintele Roman Braga aparține Ortodoxiei din America, iar în scaunul său de spovedanie au trecut români, greci, ruși, arabi și alte neamuri, toți venind înaintea sa ca penitenți ortodocși în America. Episcopi și preoți, mireni și monahi, bărbați, femei și copii, ortodocși de toate neamurile, toți una în Hristos după cuvântul Sf. Ap. Pavel, îl caută pe călugărul cu zâmbet voios, chip senin și vorbă duhovnicească.

Pe lângă nenumăratele articole publicate în Solia și în alte reviste și ziare din America, Părintele Roman a scris cărțile "Pe Drumul Credinței" 1995, "On the Way of faith", 1996 și "Exploring the Inner Universe" 1996, 2001. Împreună cu măicuțele de la Mănăstirea "Adormirea Maicii Domnului", editează jurnalul "Rugul Aprins". În 2007 a apărut un interviu cu Părintele pe DVD cu titlul: "BEYOND TORTURE - The gulag of Pitești, ROMANIA". Anul acesta, a tradus, editat și aranjat Psalmii în limba engleză modernă.

În preajma părintelui Roman simți prezența Duhului Sfânt. O fi poate rugăciunea inimii rostită neîncetat, o fi dragostea nemărginită față de oameni, o fi umorul duhovnicesc, o fi harul lui Dumnezeu, sau toate acestea și multe altele pe care nu le știm, un fapt e sigur: toată lumea îl caută pe Părintele Roman și toți vor să fie în preajma lui să ia un cuvânt de folos... și poate că tocmai în asta stă vocația Părintelui: are un cuvânt de învățătură, o povață, un sfat pentru fiecare... Unele, inspirate din experiența sa de viață – "Omul nu se poate despătimi fără să cadă în genunchi, cerând harul lui Dumnezeu, pentru că totul vine prin harul lui Dumnezeu. Obținerea despătimirii nu e rezultatul efortului personal, ci vine prin harul lui Dumnezeu. Trebuie să cazi în genunchi, să te consideri păcătos și să ceri ajutorul lui Dumnezeu. Rugăciunea și eliberarea de patimi se întâmplă în același timp." Alte povețe vin din experiența celor care l-au călăuzit în viață: "în biserică trebuie să fii obosit. Măcar atât poți face pentru Iisus Hristos. El a murit pe cruce pentru noi." - sfat al maicii sale; "Ascetismul este ceva ce trebuie practicat. Rugăciunea este foarte importantă, chiar dacă o spui mecanic, pentru că înțelegerea vine mai târziu. Sfântul Duh lucrează mai târziu în tine după ce ești bine ancorat în nevoia ascetică." – Arhimandritul Chesarie Păunescu; "Rugăciunea e viață, nu teorie",

Cont. la pag. 24

SPOVEDANIA ȘI CERCETAREA LĂUNTRICĂ

Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns în Kiev. Cea dintâi și cea mai însemnată dorință a fost să postesc, să mă spovedesc și să mă împărtășesc cu Sfintele Taine. Am tras lângă Lavră, ca să-mi fie mai lesne a ajunge la biserică. M-a primit un bătrân bun, cazac de neam. Trăia singur și m-am bucurat de multă liniște și tăcere în locuința lui. M-am pregătit pentru spovedanie, gândindu-mă să-mi mărturisesc păcatele cât se poate de amănunțit. Ca urmare, am început să-mi amintesc toate păcatele mele, săvârșite încă din cea mai fragedă tinerețe. Ca să nu le uit, m-am apucat să le categorisesc și să le scriu pe o coală mare de hârtie.

Am aflat că în pustietatea Kitaev, la șapte verste distanță de Kiev, se nevoiește un duhovnic foarte înțelept și cu dreaptă socoteală. Se mai povestea că oricine se spovedește la el dobândește un duh umilit și se întoarce folosit, plin de o mare pace sufletească. M-am bucurat mult și, fără multă zăbavă, m-am dus la el. După ce am primit câteva sfaturi și după ce am stat puțin de vorbă, i-am dat foaia ca s-o cerceteze. Citind-o, duhovnicul mi-a zis:

- Iubite prieten, ai scris aici multe lucruri de prisos. Iată ce trebuie să știi:

1. La spovedanie nu trebuie să repeți acele păcate de care te-ai căit mai înainte, de care ai fost dezlegat și pe care nu le-ai mai săvârșit. Altminteri, asta ar însemna o neîncredere în puterea tainei ce se săvârșește la spovedanie.

2. Nu trebuie să-ți amintești de alte persoane cu care-ai venit în atingere în clipa când ai făptuit păcatele, ci să te osândești numai pe tine. Sfinții Părinți opresc pe credincioși să-și spună păcatele în toate amănuntele, ci numai să le recunoască în general, pentru ca nu cumva, luându-le pe fiecare în parte, să dea prilej de sminteală atât sufletului său, cât și duhovnicului.

3. Tu ai venit să te pocăiești și totuși nu te căiești de păcatele tale, fiindcă nu știi cum trebuie să te pocăiești, adică îți săvârșești pocăința în chip rece și indiferent.

4. Tu ai înșirat toate mărunțișurile, iar ceea ce este mai însemnat ai scăpat din vedere. Nu ți-ai mărturisit cele mai grele păcate. N-ai recunoscut și n-ai notat că tu nu iubești pe Dumnezeu, că urăști pe aproapele, că nu crezi în cele ce spune cuvântul Domnului și ești plin de mândrie și de slavă deșartă. În aceste patru păcate se cuprinde toată prăpastia de răutăți și toată stricăciunea noastră sufletească. De fapt, ele sunt rădăcinile din care răsar toate vlăstarele căderii noastre în diferite păcate.

Când am auzit aceste cuvinte, am rămas uimit.

- Cuvioase părinte, i-am spus eu, cum s-ar putea oare să nu-L iubim pe Dumnezeu, Făcătorul și Purtătorul nostru de grijă?! În ce mai putem crede, dacă nu în cuvântul Domnului, căci în El se află tot adevărul și toată sfințenia?! Cât despre aproapele, eu nu-i doresc

decât binele. Și pentru ce l-aș putea urî? N-am cu ce mă trufi, căci, pe lângă păcatele mele fără de număr, nu am nimic vrednic de laudă.

Și cum aș mai putea umbla după plăceri și poftes eu, care sunt atât de sărac și bolnăvicios?! Desigur, dacă aș fi fost învățat sau bogat, atunci, fără îndoială, m-aș fi simțit vinovat de toate câte mi le-ați spus.

- Iartă-mă, iubite, dar ai înțeles atât de puțin din câte ți-am explicat! Cum să te lămuresc mai bine?! Uite, îți dau o scriere după care eu însumi mă spovedesc. Citește-o și vei vedea limpede că tot ceea ce ți-am spus este adevărat.

Duhovnicul mi-a dat hârtia, iar eu am început s-o citesc: Spovedania omului lăuntric sau Calea care duce la smerenie.

Întorcându-mă, cu toată luarea-aminte, înăuntrul sufletului meu și luând seama la mersul omului nevăzut, mă încredințez din experiență că nu-L iubesc pe Dumnezeu, nu am dragoste pentru aproapele, nu cred în nimic din cele ce țin de religie și sunt plin de mândrie și de iubire de sine. Toate aceste păcate grele le găsesc într-adevăr în mine, atunci când îmi cercetez în chip amănunțit simțurile și faptele mele:

1. Nu-L iubesc pe Dumnezeu. Căci, dacă L-aș iubi, m-aș gândi mereu la El cu o bucurie pornită din adâncul inimii, orice gând despre Dumnezeu mi-ar aduce în suflet o plăcere deosebită. Dimpotrivă, eu mă gândesc mult mai des și cu mai multă desfătare la cele pământești, pe câtă vreme cugetarea despre Dumnezeu nu-mi pricinuieste decât greutate și uscăciune. Dacă L-aș iubi, atunci convorbirea cu El, care se săvârșește în vremea rugăciunii, m-ar hrăni, m-ar mulțumi și m-ar duce către o neîntreruptă legătură cu El. Dimpotrivă, eu nu numai că nu mă desfăt în rugăciune, ci simt o greutate tocmai în timpul când mă rog: mă lupt cu plictiseala, slăbesc din pricina trândăvie și sunt gata să mă îndeletnicesc, cu mai multă plăcere, cu orice alt lucru mai mărunț, numai ca să scurtez sau să pun capăt rugăciunii, în ocupațiile mele deșarte timpul trece pe neobservate, dar în îndeletnicirile cu lucrurile dumnezeiești, când mă aflu în prezența Lui, orice ceas mi se pare un an. Cel ce iubește pe cineva se gândește neîncetat, în tot cursul zilei, numai la ființa care îi este dragă.

Și-o închipuie, își face griji pentru ea și, în orice îndeletnicire, scumpul său prieten nu-i iese din gânduri. Pe câtă vreme eu, în timpul celor douăzeci și patru de ore, deabia dacă găsesc un ceas ca să mă cufund în adâncurile cugetării de Dumnezeu și să mă înflăcărez de dragostea Lui. Iar restul de douăzeci și trei de ceasuri le așez cu plăcere și cu toată râvna pe altarul idolilor patimilor mele!... În vorbirile despre lucrurile nefolositoare, despre chestiunile neînsemnate pentru suflet, eu sunt treaz, simt plăcere, iar în discuțiile despre Dumnezeu sunt uscat, plictisit și trândav. Și

chiar atunci când, uneori, sunt atras, nevrând, spre convorbirile dumnezeiești, caut să trec mai repede la conversațiile care îmi măgulesc patimile. Sunt stăpânit de o neobosită curiozitate să aflu ceva nou în legătură cu dispozițiile guvernului și cu evenimentele politice. Sunt biruit de dorința să dobândesc cât mai multe cunoștințe în științele lumii, în artă, în economie, în timp ce învățăturile Legii Domnului, cunoștințele despre Dumnezeu, despre religie nu lasă nici o urmă în mine, nu-mi hrănesc sufletul. De aceea socot că toate aceste îndeletniciri, departe de a fi niște ocupații de seamă în viața unui creștin, nu sunt decât niște chestiuni lăaturalnice și de prea mică însemnătate, de care ar trebui să mă ocup numai în timpul liber, când nu am altceva mai bun de făcut.

Apoi, dacă dragostea de Dumnezeu se cunoaște după împlinirea poruncilor Lui - căci El însuși spune: "Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele", iar eu nu numai că nu păzesc poruncile Lui, ci îmi dau prea puțină silință să le împlinesc-, atunci trebuie să recunosc cu adevărat că eu nu-L iubesc pe Dumnezeu... Aceasta o întărește și Sfântul Vasile cel Mare, când spune: "Dovada că omul nu-L iubește pe Dumnezeu și pe Hristosul Său este faptul că el nu îndeplinește poruncile Lui."

2. Nu am dragoste pentru aproapele, căci departe de-a mă hotărî, potrivit Evangheliei, să-mi pun sufletul pentru binele aproapelui, eu nu-mi jertfesc nici măcar cinstea, fericirea sau liniștea în folosul fratelui meu. Dacă l-aș iubi ca pe mine însumi, așa cum poruncește Evanghelia, atunci nenorocirea lui m-ar dura și pe mine, iar fericirea lui m-ar umple și pe mine de bucurie. Pe câtă vreme eu, după ce ascult cu mult interes povestirile ce privesc nenorocirile aproapelui, nu mă întristez, nu-mi frâng inima de durere, ci stau nepăsător sau, ceea ce e o vină și mai mare, simt parcă o plăcere când aud astfel de istorisiri. Pe deasupra, nu acopăr cu dragoste faptele rele ale aproapelui, ci le răspândesc și le osândesc. Bunăstarea, cinstea și fericirea lui nu mă înveselesc ca și cum ar fi ale mele proprii, ci, ca orice lucru cu desăvârșire străin de mine, nu trezesc în sufletul meu nici un simțământ de bucurie, ci, dimpotrivă, stârnesc în inima mea un fel de zavistie sau chiar dispreț.

3. Nu cred în nimic din cele propovăduite de religie, nici în nemurire, nici în Evanghelie. Dacă aș fi fost cu adevărat încredințat și aș fi avut o credință tare că, fără nicio îndoială, dincolo de mormânt este o viață veșnică, cu o anumită răsplată pentru faptele săvârșite pe pământ, atunci m-aș fi gândit fără încetare la ceea ce mă așteaptă. Un simplu gând spre nemurire m-ar fi înspăimântat și mi-aș fi trăit viața aceasta ca un pribeag, care e mereu gata să intre în patria cerească. Dimpotrivă, eu nici nu-mi pun problema veșniciei, iar sfârșitul vieții de aici îl socot cape capătul existenței mele. Uneori, un gând tainic se cuibărește în mintea mea: cine știe ce poate fi după moarte?

Și chiar dacă spun că eu cred în nemurire, o zic

numai cu mintea, iar inima rămâne într-o puternică încredințare în cele vremelnice, ceea ce o dovedesc fățiș toate faptele mele și necontenita grijă pentru o mai bună întocmire a vieții mele trupesti. Dar dacă Sfânta Evanghelie, care este cuvânt dumnezeiesc, ar fi fost primită în inima mea cu credință, m-aș fi ocupat mereu de ea, m-aș fi desfătat cu citirea ei, ba chiar o simplă privire aruncată asupra ei ar fi deșteptat în mine o adâncă evlavie, înțelepciunea, fericirea și iubirea care sunt cuprinse în paginile ei m-ar fi umplut de bucurie, iar eu m-aș fi desfătat cu învățăturile Legii Domnului zi și noapte, m-aș fi hrănit cu ele cum te hrănești cu pâinea cea de toate zilele și aș fi purces din toată inima la împlinirea pravelor ei. Nimic din cele pământești n-ar fi fost în stare să mă abată de la această hotărâre.

Și, cu toate acestea, chiar dacă mai ascult sau mai citesc din când în când cuvântul Domnului, o fac fie la nevoie, fie dintr-o curiozitate științifică. Și, fiindcă în asemenea împrejurări nu mă pot adânci cu cea mai mare luare aminte în duhul Evangheliei, simt că mă cuprinde o uscăciune, o lipsă de interes și, ca și cum m-aș afla în fața unei cărți obișnuite, rămân fără nici o roadă și sunt gata, ba chiar bucuros, s-o schimb pe orice carte lumească, pe care o citesc cu mai multă plăcere și în care găsesc mai multe lucruri pline de noutate și de interes.

4. Sunt plin de mândrie și de iubire de sine. Toate faptele mele dovedesc următorul lucru: ori de câte ori găsesc în mine ceva bun, doresc să-l scot la iveală, ca să mă proslăvesc în fața altora sau să mă îndulcesc în lăuntru meu. Deși, în afară, arăt o oarecare smerenie, totuși în sinea mea îmi pun toate faptele pe seama propriilor mele puteri și mă socot, față de ceilalți, cel mai bun sau, cel puțin, nu mai rău decât ei. Dacă văd la mine un neajuns, caut să mi-l îndreptățesc, să-l acopăr cu o aparentă necesitate sau nevinovăție. Mă supăr pe cei care nu mă respectă și îi socotesc niște nepricepuți, care nu știu să prețuiască oamenii. Mă laud cu binefacerile mele, cârtesc și mă bucur de nenorocirile vrăjmașilor mei, iar înfrângerile suferite în lucrările începute de mine mă necăjesc.

Și, chiar atunci când îmi dau silința să fac ceva bun, am în vedere ori lauda, ori folosul meu trupesc, ori mângâierea ce vine din partea lumii. Într-un cuvânt, eu cioplesc mereu în mine însumi un idol propriu, în fața căruia săvârșesc o neîntreruptă slujbă, căutând în toate faptele mele fie o plăcere pentru simțuri, fie o hrană pentru patimile și poftele mele iubitoare de desfătări. Din toate cele înșirate până aici, văd că sunt mândru, neînfrânat, lipsit de credință, ne iubitor de Dumnezeu și urător de aproapele.

"Doamne, învrednicește-mă acum să te iubesc pe Tine așa cum odinioară am iubit păcatul!"

Fragment din Pelerinul rus, pag 68-70

Părintele Roman Braga ...

Cont. de la pag. 21

monahii de la Cernica atât de dragi Părintelui. Deși are o cultură fantastică, Părintelui Roman nu îi plac citatele; ca mai toți duhovnicii, el e adeptul lucrurilor clare: rugăciunea, postul, faptele bune, iertarea, dragostea față de Dumnezeu și față de oameni.

Acum câțiva ani, mi s-a adus la cunoștință că Părintele poate beneficia de o despăgubire materială din partea Statului Român pentru cei 11 ani petrecuți în închisorile comuniste. Atunci când i-am comunicat acest lucru, mi-a zâmbit cu zâmbetul lui încărcat de bunătațe, m-a privit în adâncul sufletului și mi-a spus: "Dragă, eu sunt călugăr, n-am avut copii și soție să sufere după mine, iar banii aceia vin tot de la poporul român cel obidit și încercat. Nici eu, nici Mănăstirea nu dorim și nu avem nevoie de banii neamului. Iar pe cei care m-au chinuit i-am iertat demult și îi iubesc, că și în ei e chipul lui Dumnezeu, poate un pic mai întunecat..." Arhiepiscopul Nathaniel, auzind răspunsul, mi-a spus că nici nu s-ar fi așteptat la altceva de la Părintele Roman...

Pildă vie de bunătațe, dragoste și iertare, Părintele Roman Braga se află din 1989 la Mănăstirea de măicuțe "Adormirea Maicii Domnului" din Rives Junction, Michigan unde a fost stareță sora sa după trup, Maica Benedicta. Maica Stareță Gabriella îl consideră un adevărat model de viață: "Un om care a suferit atâția ani și care la vârsta sa este încă plin de viață, optimist și vesel. Bucuria care o are în sufletul său radiază, e contagioasă."

Într-o lume în care bucuria de a fi împreună cu Hristos a devenit atât de rară, oamenii îl caută pe Părintele Roman pentru a se ușura de păcate și pentru a se încărca ei înșiși de această bucurie.

Sâmbătă, 21 aprilie 2012, Părintele Roman Braga va fi sărbătorit la Mănăstirea "Adormirea Maicii Domnului" din Rives Junction, Michigan.

Pr. Anton Frunză

IERPURAȘUL DE PAȘTE

Oamenii de la oraș
cinstesc azi pe iepuraș,
însă noi cei de la sat
pe Hristos cel Înviat.
Oua roșii, cozonac,
prăjituri cu nuci și mac,
dar să fim ca la oraș
cinstim și pe iepuraș
...când se-ascunde în gulaș!

Dumitru Ichim

NEDUMERIRE DE PAȘTE

Nu știi dragii mei vecini
de-unde-aveți așa găini
înțelepte, luminate,
că fac ouă 'ncondeiate.
Demne sunt de dragoste!
Dar a mea? Ce pacoste!
Proastă e și nu cunoaște
cum să facă-un ou de Paște.

Dumitru Ichim

NIMICNICIE

Sunt doar femeie, Doamne,
și mi-s atât de mică
precum în munte,
slovă de furnică.
Atâta omenire e-n jurul meu, vezi bine,
Cum o să afli și de mine?
Creațiile Tale, ce minunate sânt
împodobind văzduhul și ape și pământ.
Eu sunt numai un nimeni:
privind, mă minunez.
Dar nu pot, nici cântarea măririi s-o păstrez.
În marea-ți bunătațe,
ne-ai dat pe cruce Crist
și tot mă'ntreb cu teamă
de știi că Eu exist.

Mă iartă, Doamne Sfinte,
sunt doar femeie mică:
mi-e teamă de'noptare
de hău, îmi este frică...

Iar Domnul blând, cu milă
a coborât aproape
și mi-a întins o mână:
- Hai, umblă peste ape!
Puțină credincioasă, de ce te îndoiești?
Desferecă tăcerea înscrisă'n solzi de pești,
îți curățește gândul: e sfânta zi de Paști!
Eu te-am știut pe nume
'nainte să te naști !

Florica Bațu Ichim